

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR.02 107. ÅRGANG 02.02.21 - 23.02.21

**Høykultur med
lave skuldre:
VINSMAKING
SOM STUDENT**

PENSUMPAKKER

RIKTIG - ENKELT - BILLIG

Velkommen innom

Du finner oss på Tunga, Gløshaugen, DMMH, Dragvoll, Kalvskinnet, Øya og ved BI Trondheim

Vi sender også fraktfritt

Kontakt oss på tlf. 906 97 894 / 902 97 888

E-post: glosaugen@akademika.no

6

PÅ UTVEKSLING I NORGE UNDER PANDEMI:

Oppholdet i Norge ble ikke som forventet for de franske utvekslingsstudentene. Heldigvis er ikke naturen stengt.

16

UTØMMELIG GLEDE:

Ordentlig vin er ikke alltid like snobbete som man kanskje skulle tro. I hvertfall ikke når bælmefaktor kan være et kriterie.

24

BEER MILE-FENOMENET:

Idretten for deg som vil jobbe med sommerkroppen samtidig som du styrter øl.

34

DIGITAL REISING:

Når håpet er ute for vinterferie på Granca kan du ta turen til hele verden – virtuelt! Bare pass opp for reisesstresset og svindlere.

50

TAR PANDEMIEN PÅ STRAK ARM:

Trondheimsartisten har ikke latt pandemien stoppe seg, og smiler til 2021 med debut-EP og opptreden på Trondheim Calling.

LES MER PÅ UNDERDUSKEN.NO

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Åsmund Hunderi Stemland
– Tlf: 995 37 075
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDERE UNDER DUSKEN
Idunn Sørensen – Tlf: 936 47 749
avisredaktor@studentmediene.no

Sigrd Solheim – Tlf: 920 88 151
nettredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I
TRONDHEIM AS
Maren Høgevoid Busterud
– Tlf: 410 63 201
ansvarligredaktor@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Christine Aaserød Pedersen
redaksjonssjef@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Sindre Sæthem – Tlf: 411 85 450
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Linn Holst-Dyrnes
salgssjef@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Emilie Kjærnli Kristiansen
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Amanda Hytten Bjerknes
debattredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREKTAØR
Oda Sofie Mathisen Gallefoss
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Geir Bergersen Huse
kulturredaktor@studentmediene.no

FORSKNING- OG
FORBRUKERREDAKTØR
Bendik Brodshaug
foforedaktor@studentmediene.no

SPORTSREDAKTØR
André Torvestad
sportsredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Tina Løvås
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Kristian Marcelius Benum Storehaug
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISK ANSVARLIG
Marius Thorvik
grafisksjef@studentmediene.no

ILLUSTRASJONSSJEF
Serena Guler
illustrasjonssjef@studentmediene.no

DESK
Marthe Bjerva (sjef), Håkon Pedersen,
Benedikt Erikstad Javorovic, Linn Danielsen
Ejemo, Anders Brun, Erlend Gylver, Peter
André Hegg, Hanna Jarstø Ervik, Oda
Eriksen Haugland, Lars Nord Holmer, Jenny
Westrum-Rein, Iunia Melania Antal

GRAFIKERE
Selja Sørlund (5-19), Kristina Bye (20-33),
Ingvald Lynghes (34-45), Olivie Rouppe
(46-55)

KORREKTUR
Tomaris Semet (sjef), Bendik Brodshaug

FORSIDE
Kirsti Sørlund Anthun (foto)
Serena Guler (illustrasjon)

TIPS OSS!

tips@studentmediene.no

ANNONSERE?

salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Under Dusken blir utgitt av Studentmediene i Trondheim som får økonomisk støtte av Velferdstinget i Trondheim og Studenter-samfundet i Trondheim, som står uten redaksjonelt ansvar.

Miljøtrykksak fra
Trykkpartner AS.

Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638

VI HAR FÅTT NY NETTSIDE!

Sjekk den ut på underdusken.no

LEDER

IDUNN SØRENSEN
NESTLEDER I UNDER DUSKEN

UNGE POLITIKERE, MEN IKKE EN POLITIKK FOR DE UNGE

2021 er valgår og for noen studenter blir det første gang de skal stemme i stortingsvalg. Politiske partier som sikrer seg stemmene deres i år får også et håp om å beholde dem i uoverskuelig framtid.

Norunn Krokeide er student og født i 1999. I denne utgaven av Under Dusken kan du lese hvilke tanker hun har om å kombinere studentlivet med rollen som fylkestingsrepresentant for Miljøpartiet De Grønne i Trøndelag. Hun tror mange etablerte politikere synes det er fint med unge politikere.

Dersom partiene ønsker unge representanter velkommen er ikke det noe rart med det, for mye tyder på at stemmene til unge velgere går til nettopp disse. Mange partier synes å ha gått for denne strategien for å vinne unges stemmer. Forrige stortingsvalg ble det valgt inn rekordmange stortingspolitikere under 30 år.

Det er kjærkomment med politisk fokus på unge voksne og studenter, for det har vært lite av det tidligere. Mens folketrygden hele tiden blir justert opp etter landets velstandsutvikling har studielånet steget langt mindre og landets studiebyer er stadig et godt stykke unna å nå målet om studentboliger til 20 prosent av studentene.

Tross økende oppmerksomhet rundt å nå unge voksne ser vi få tegn til at dette

har gjort den gjennomførte politikken mer studentvennlig enn før. Dette har kommet spesielt tydelig fram under koronapandemien. Studenter har til tider blitt brukt som sydebukk i regjeringspolitikernes sine uttalelser. I tillegg rammes de spesielt hardt av råd om å holde seg hjemme ettersom de ofte bor i trange, upersonlige kollektiv.

Bildet er selvfølgelig ikke helt entydig. Den siste krisepakken på 1,1 milliarder kroner som kom 29. januar er et eksempel på hjelp til studenter. Allikevel

kom den først etter at opposisjonen vedtok en milliard til formålet og etter ti måneder med kritikk mot den opprinnelige krisepakken fra mars.

Det virker som politikerne er mer opptatt av hva studentene som velgere kan gjøre for dem enn hva de kan gjøre for å bedre studentenes hverdag. For å få og holde på unge velgere holder det ikke å ha unge politikere. Partiene må også ha en politikk for unge, men den lar foreløpig vente på seg.

ILLUSTRASJON: Astrid Bøhler

DEILIG Å VÆRE FRANSK I NORGE

TEKST: Liv Breivik

I år er det omkring 900 internasjonale studenter som har ankommet Trondheim for å studere ved NTNU. For mange av disse føles likevel et koronastengt Norge som mer åpent enn deres hjemland.

Den første norske opplevelsen for mange av de internasjonale studentene var et ti-dagers opphold på karantenehotell, hvor egenandelen ble sponset av NTNU.

Den franske språkstudenten Lucie Moreau (22) feiret første nyttårsdag ved å ankomme karantenehotellet. Hun var veldig fornøyd med oppholdet. Det var flere studenter som tok koronatesten ved flyplassen omtrent samtidig som henne, og de gikk fra lufthavnen til karantenehotellet i lag.

– Det var et veldig fint hotell. Vi fikk tre måltider servert utenfor døra hver

dag, og fikk lov til å gå på tur ute i små grupper uten munnbind, forteller hun.

I Frankrike må man nemlig gå med munnbind når man går ute – selv om man går alene.

Økonomistudenten Clément Musanger (22) var heldigere. Clément fikk nemlig lov til å dra direkte til hybelen etter ankomsten i Norge. Grunnen til dette var at han hadde hatt korona i november. Da Clément oppdaget at han hadde korona var han midt i et måltid: plutselig kjente han ikke lukt i det éne neseboret. Etter en kort periode med utmattelse var han imidlertid kvitt viruset, i god tid før utvekslingsoppholdet begynte.

– Jeg følte meg litt heldig som slapp ti dager med karantene på et hotell. Allerede har jeg blitt introdusert til tacofredag av den norske romkameraten min, forteller han ivrig.

Restriksjoner, eller bare typisk norsk?

Det å komme til et ukjent land byr ofte på mange kulturforskjeller. Under

spesielle omstendigheter som korona kan det være vanskelig å skildre mellom hva som er norsk kultur, og hva som er et resultat av smittevernreglene.

Da Clément først ankom Norge ble han nemlig overrasket over hvor lange og store busstoppene var. I Frankrike, for å sammenligne, er benkene ved busstoppene mellom 1.5 og 2 meter og veldig smale.

– Jeg lurte først på hvorvidt dette (svære busstopper, journ. anm.) var en koronarestriksjon som var satt inn. Det er den slags type ting du tenker på når du kommer til et nytt land, sier han.

Både Clément og Lucie bor med flere norske studenter, noe som var viktig for dem da de skulle velge hybel. Begge nevnte det å kunne snakke bedre norsk som en del av deres «bucket list» for utvekslingsoppholdet.

– Jeg får lært mye mer norsk nå enn da jeg studerte det i Frankrike. Romkameratene mine lar meg alltid øve med dem, og de er tålmodige med meg, forteller Lucie.

Integrering av utvekslingsstudenter ikke kun forbeholdt kollektivet.

GLAD FOR Å SLIPPE KARANTENEHOTELL: Clément er utvekslingsstudent i Trondheim våren 2021. FOTO: Privat

ESN VIKING CHALLENGE: Utvekslingsstudenter og buddyer hopper i havet under kalde omstendigheter. FOTO: ESN Trondheim

Erasmus Student Network (ESN) er Europas største studentforening og har som mål å hjelpe utvekslingsstudenter med å få et best mulig opphold. Lokallaget til ESN i Trondheim bruker mye tid på Buddy-programmet, som nettopp handler om at norske og internasjonale studenter skal bli kjent.

– Vi ser at mange utvekslingsstudenter som kommer hit, kommer inn i et nettverk med folk fra sitt eget hjemland, og sliter da med å bli kjent med nordmenn. I Buddy settes utvekslingsstudenter sammen med nordmenn, som en slags fadderordning, forteller Mathias Rørvik Pettersen, leder av ESN Trondheim.

Buddy-tilbudet kan heldigvis driftes som normalt under korona og man kan fortsatt delta i programmet.

Et tilpasset sosialt tilbud

NTNU pleier vanligvis å lage et mottaksprogram for de internasjonale studentene. Mottaksprogrammet har fokus på sosiale aktiviteter, nettverksbygging, skog og mark og lignende. På grunn av de fysiske restriksjonene som kom rett etter jul,

i tillegg til at de fleste internasjonale studentene tilbrakte den første tiden i karantene, ble det umulig å ha det fysisk i år. Internasjonal seksjon bestemte seg dermed for å løse problemet på en kreativ måte.

– Vi brukte mye ressurser på å lage en karantenekalender, litt som en adventskalender. Hver dag fikk de en e-post med praktisk informasjon og sosialt samlende aktiviteter de kunne være med på, i tillegg til informasjon om Norge. Det er ikke vanlig, men en ekstra liten tjeneste, forteller Anja Linge Valberg, leder ved Internasjonal seksjon.

Også ESN Trondheim har måttet tilpasse programmet sitt som følge av korona. Vanligvis pleier de å ha flere større arrangementer, noe som ikke lar seg gjøre i år. Derimot skal de prøve å fokusere på mindre utendørs-aktiviteter, slik som dagsturer i marka og rebusløp. Korona har også gjort at lokallaget har fått en ny tradisjon.

– Forrige semester begynte vi med en frisk utfordring ved navn ESN Viking Challenge. Hver måned inviterer vi de internasjonale

studentene samt buddyene deres til å hoppe uti havet, forteller Rørvik Pettersen.

– Det fineste stenger ikke ned

Lucie og Clément venter spent på oppstart av fysisk undervisning. De føler seg heldige som er her i Norge, til tross for det manglende fysiske sosiale tilbudet. Begge har deltatt på en tur til Estenstadmarka med flere andre utvekslingsstudenter, noe som virker å ha vært et høydepunkt. Generelt ser det ut til at naturopplevelsene har vært noe de har gledet seg til.

– Studenter hjemme i Frankrike har ikke mye sosial aktivitet på gang. I hvert fall kan jeg være her i Norge og nyte naturen her, sier Clément.

Det samme ble anbefalt av Valberg i velkomsttalen til de internasjonale studentene.

– Noe av det beste Norge har å by på er tilbud som ikke stenger ned, slik som naturen vår og mulighetene den byr på. Hvis vi skal anbefale noe til studentene nå så må det være å nytte muligheten til å treffe hverandre utendørs, og bruke naturen, mener Valberg. ►

KARANTENEMÅLTID: Lucie fikk servert tre slike måltid daglig sine ti første dager i Norge. FOTO: Privat

LÆRER NORSK AV KOLLEKTIVET: Lucie er utvekslingsstudent i Trondheim våren 2021. FOTO: Privat

Studentprotester i hjemlandet

Samtidig som Lucie og Clément begynner utvekslingseventyret i Norge, protesterer studentene i Frankrike mot de strenge koronatiltakene i hjemlandet. I Frankrike er det nemlig portforbud hver dag fra kl. 18.00 fram til neste morgen kl. 06.00, og franske studenter har ikke fått være på campus siden mars 2020.

Det er verdt å merke at det kun er studentene som har såpass strenge regler: barn og ungdom har fått dra på skole i høst.

– I Frankrike er det snakk om en tredje nedstengning. Det virker som om det blir flere restriksjoner og verre med tiden, forteller Lucie.

Lucie forklarer videre at studenters velvære og situasjonen på universitetet har blitt et stort tema i Frankrike. For to uker siden sendte en student ved navn Heïdi Soupault et brev til president Emmanuel Macron

hvor hun fortalte om sine egne tanker og følelser angående studie-situasjonen i Frankrike.

– Jeg er 19 år gammel og det føles som om jeg er død. Jeg har ikke lenger drømmer. Hvis vi ikke lenger har håp eller prospekter for framtiden i en alder av 19, hva har vi da igjen? skriver Soupault i brevet.

Brevet til Soupault gikk viralt og Macron gikk selv ut med et svar til studentene. Han ba dem holde seg tålmodige samtidig som han anerkjente at det var vanskelig å være 20 år gammel i 2020.

Onsdag 20. januar gikk studenter fra hele landet ut for å protestere mot ensomheten og den økonomiske usikkerheten de opplever. I ettertid har det vært arrangert flere mindre protester, og Macron har lovet mer støtte til studentene. Det er fortsatt, pr. dags dato, uklart hvordan student- og studielivet blir framover i Frankrike.

UD

Kommentar:

INGEN VAKSINE VIL KURERE ENSOMHETEN

ILLUSTRASJON: Benedikte Ytterli

Ensomhet var et voksende problem lenge før pandemien, men effekten det siste året har hatt på studenter har vært tydelig. Undersøkelser viser at så mange som 3 av 5 studenter har følt på en økt ensomhet etter pandemien startet, noe som ikke er særlig sjokkerende. De få fysiske oppmøtene på campus er langt ifra en god nok arena til å knytte bekjentskap, og digitale forelesninger er et stusselig substitutt for det som tidligere var en sosial arena for studenter.

Jeg har selv vært ensom som ny student i Trondheim. I mitt tilfelle

ble jeg etter hvert benket inn i vervet som faddersjef på et allmøte til linjeforeningen, og gjennom dette vervet har jeg møtt mange av mine nærmeste venner i bartebyen. Slike muligheter er det i dag få av for nye studenter.

Linjeforeningene har jobbet hardt fra første siden pandemien startet, men det finnes bare så mye linjeforeninger kan ta på seg av ansvar for studenters velvære og mentale helse. De er bundet av økonomi, koronarestriksjoner og ikke minst kapasitet. Det er også en grense på hvor mye de med ulike verv kan ofre av tid og energi, før det går ut over deres egen mentale helse.

Vi har alle et ansvar for å ta vare på hverandre i disse tider. Ikke bare gjennom bruk av munnbind, antibac og ved å holde god avstand fra hverandre,

men også gjennom å ofre tid og energi på å ta vare på ens medstudenter og nære venner. Enkle tiltak som brettspillkveld med de medstudentene du ikke har sett siden fadderuken, eller små bidrag til linjeforeningen eller andre studentorganisasjoner, kan i lengden bety mye for enkeltstudenter.

Det er ingen skam å være ensom, men omfanget av ensomhet er vanskelig å snakke om, og enda verre å be om hjelp for. Mitt ønske for dette semesteret er at vi ikke sitter og venter på vaksiner og fjerning av restriksjoner før vi tar initiativ til sosial kontakt og vennskap, men at vi fortsetter dugnaden hvor vi bryr oss om hverandre og gjør en ekstra innsats for hverandres helse, om det så er med munnbind og to meters avstand. Da kommer også muligens sommeren litt raskere.

LEDER STUDENTENE FRA HJEMMEKONTOR

Karen Mjør, Mathilde Enkerud og Max Meinich jobber i hver sin studentorganisasjon, men har én ting til felles: De leder studentfrivilligheten i Trondheim på tross av pandemi.

TEKST: Emelie Kjærnli Kristiansen

NOE Å SE FRAM TIL: Mathilde Enkerud håper årets ISFiT-festival når ut og kan være til glede for studentene som for tiden sitter hjemme alene. FOTO: Privat.

Med nedstenging, avlyste planer og digitale forelesninger har de siste månedene vært utfordrende for mange studenter. Likevel har det blitt arrangert konserter, debatter og møter på Samfundet. Snart blir det også festival. Arrangørene bak alt er studenter selv.

En smittevernvennlig internasjonal festival

ISFiT er verdens største temabaserte internasjonale studentfestival og har de siste tretti årene samlet flere hundre utenlandske studenter i Trondheim.

Mathilde Enkerud ble valgt til ISFiT-president i starten av 2019, da «korona» ennå betydde øl og «zoom» kun var et begrep for å fikser kamerallinsa. Det måtte en stor omstilling til da pandemien traff etter et helt år med planlegging av ISFiT-2021.

– I år blir det et historisk ISFiT-program som vil være åpent og gratis for alle studenter både i Norge og resten av verden, forteller Enkerud.

Tross at jobben ble noe annet enn hun forventet er hun glad for alt hun har fått oppleve som president. Det eneste hun har savnet er å bli enda bedre kjent med de frivillige.

– Det er så utrolig mye bra folk i organisasjonen, så jeg er trist for at jeg ikke har blitt skikkelig kjent med dem alle, sier Enkerud.

Et av målene hun satt seg som president var å skape en festival der de frivillige kunne gjøre det de selv ønsket og syntes var engasjerende. Enkerud forteller at dette har vært ekstra viktig under pandemien, ettersom mange frivillige har måttet endre på prosjektene sine.

Enkerud tror at en viktig del av å lede studentfrivilligheten i usikre tider handler om å se på endringer som en mulighet heller enn en hindring.

– Jeg er enormt imponert over alt vi har fått til tross de mange endringene som har skjedd og at folk har vært motiverte selv når ting har vært vanskelig, avslutter hun.

UKEengasjement lar seg ikke knekke

I slutten av januar 2020 ble Max Meinich valgt til UKEsjef. Da hele samfunnet stengte ned bare litt over en måned etter Meinich ble valgt måtte mye gjøres annerledes enn hva som først var planen. Ennå

er det usikkert akkurat hvordan UKA-21 vil se ut til slutt.

– Vi jobber med forskjellige alternativer og scenarioer for å kunne håndtere det som skulle dukke opp, forteller Meinich.

Tross en tøff start synes han at vervet har levd opp til forventningene, og han tror ikke lederrollen har vært noe mer utfordrende enn for andre UKEfrivillige. Han er stadig imponert over forståelsen til de frivillige og arbeidet de legger ned.

– Engasjementet er like stort nå som det var før koronakrisen. Jeg tror det skal mer til for å knekke frivillighetsånden i Trondheim.

Meinich savner likevel fysiske møter med de frivillige, og å kunne kommunisere ansikt til ansikt. Han tror at pandemien har gjort han til en mer rådsøkende leder.

– Man sitter som regel ikke på den beste løsningen alene. Jeg har forsøkt å få innspill fra mange av de frivillige og de som kan mer om smittesituasjonen enn meg, sier Meinich.

UKEsjefen synes det blir spennende å følge opptaket, hvor de skal rekruttere mange nye frivillige til festivalen. Fram

LEI HJEMMEKONTOR: Samfundetlederen gleder seg til å se alle studentene på Huset igjen. FOTO: Privat.

Vi har både måttet avlyse en del og skape nye, kule ting, forteller Mjør.

Flere har sagt til henne at de synes synd på Samfundetstyret i disse tider, men Mjør synes ikke synd på seg selv. Hun ser på året som har gått som lærerikt, annerledes og spennende, selv om det har vært sårt for styret å ta beslutninger som å stenge ned stenge Huset.

– Jeg tror det har vært utrolig viktig for studentene å ha en møteplass. Mange studenter sliter med ensomhet under pandemien, og det er derfor vi har tviholdt så hardt på å arrangere det vi kan, sier hun.

Mjør hadde håpet å være en synlig Samfundetleder for alle studenter i Trondheim, og synes det er synd at ikke hun har fått møtt så mange medlemmer som hun hadde ønsket.

– Jeg hadde en idé om at det skulle være enkelt å slå av en prat med meg på Samfundet. Det har dessverre ikke vært lett med hjemmekontor, og det er jeg lei meg for.

Mjør er takknemlig for året som er gått, men savner å se Huset fylt med mennesker og liv. Hun gleder seg til hverdagen er tilbake som normalt.

– Jeg tror mange av oss er klare til å komme skikkelig i gang igjen, avslutter hun. **UD**

HAR LÆRT MYE: UKEsjefen mener det er mye å lære av å takle utfordringer og å lede i en usikker tid. FOTO: Privat.

NOREGS BESTE STUDIEBY, SNART OGSÅ PÅ SAMISK?

KAREN MJØR
Leiar ved
Studentersamfundet
i Trondhjem

Det er på høg tid at samisk får sin rettmessige plass både i studentmiljøet og på NTNU.

ILLUSTRASJON: Victoria Stenshagen

Dette innlegget er skrive i samarbeid med Saemien Studeenth Tråantesne.

Visste du at det einaste emnet på NTNU med «samisk» eller «same» i tittelen er *Nordisk musikk: Frå nasjonalromantikk til samisk rapp?* På trass av at Trondheim ligg i sørsamisk område, er det i dag ikkje mogleg å ta enkeltemne som gir ei rein innføring i samisk kultur, språk eller historie.

Fornorskingspolitikken mot samar er ein mørk del av norsk historie. Den aktive politikken er avslutta, men ein ser framleis fleire etterverknadar, også innanfor akademien. Sørsamisk språk og kultur er viktig både historisk og i notida for Trondheimsområdet. Det er på høg tid at det får sin rettmessige plass i studiebyen Trondheim.

Nye undersøkingar syner at heile tre av fire unge samar har vert utsett for diskriminering. Desse tala er skremmande høge, og lyt takast på alvor. Fleire har

fremja at kunnskapsmangel er ein del av årsaka til denne diskrimineringa. NTNU burde vera ein viktig bidragsytar for å spre denne kunnskapen.

Universitetet mistar viktig kulturforståing, kompetanse og kulturkunnskap ved å ikkje tilby samiske fag. Det å tilby fleire samiske fag er også viktig for at NTNU skal verta ein meir inkluderande utdanningsinstitusjon.

Studenttinget ved NTNU vedtok i april 2019 ein resolusjon som krev at NTNU skal innføra ei rekke konkrete tiltak for å fremja samiske perspektiv i utdanningstilbodet deira. Noko har heldigvis skjedd sidan den gong, og institutt for lærarutdanning har gått framfor som eit godt eksempel og arbeidar no for å laga eit samisk kurs til lærarutdanninga. Eg håpar fleire institutt snarast følgjer etter.

NTNU har eit spesielt ansvar for å ivareta, spre og tilgjengeleggjera

kunnskap om samisk kultur. Likevel skal heller ikkje Samfundet fråskriva seg ansvaret. Det samiske har heller ikkje fått ei sentral nok rolle hos oss, men dette er noko me no jobbar med å endra.

Den 6. februar inviterer Samfundet til Festmøte: Samenes nasjonaldag. Det er på høg tid at me startar å markera nasjonaldagen til samane på Samfundet, og eg håpar at dette kan bli ein fast tradisjon i åra som kjem. Me kan også bli langt betre på å omfamna den samiske kulturen i området på ein dagleg basis.

På samanes nasjonaldag feirar me den samiske nasjonen og kulturen. Dette fokuset er det viktig at ein ber med seg året rundt, og at det ikkje vert avgrensa til den 6. februar. Ansvaret er felles, men NTNU og Trondheim kommune må gå i spissen for å gjera samisk kultur og historie til ein langt meir sentral del av studiebyen Trondheim.

HØYSKOLEPARKEN – PARK ELLER BYGG? DU BESTEMMER!

FOLKEAKSJONEN
BEVAR HØYSKOLEPARKEN

ILLUSTRASJON: Viktorija Belogradovaite

Du har sikkert fått med deg at NTNU skal samle campus på og rundt Gløshaugen. Og kanskje har du også hørt om Folkeaksjonen Bevar Høyskoleparken? Om ikke får du kortversjonen her. Folkeaksjonen oppstod i 2017 fordi NTNU foreslo å bygge nytt universitet inne i Høyskoleparken og i Vestskrånningen ved Hesthagen, etter en stor internasjonal arkitektkonkurranse. Ganske raskt hadde Folkeaksjonen flere tusen følgere på Facebook, som alle mente at å bygge i parken var en skikkelig dårlig idé!

Om du ikke har vært i parken og trenger en pause fra studier eller

karantene, ta deg en tur på stien i Vestskrånningen. Der kan du få et nydelig stykke bynaturopplevelse, som kanskje gir deg ny gnist og lærelyst.

NTNU og campusprosjektet har satt seg store mål, men hva betyr de egentlig? «De vil være fremtidsretta», «inviterende mot omgivelsene» og «et bærekraftig campus». Folkeaksjonen har vist bilder, skrevet og fortalt om hvor stor betydning parken har for byen og studentene, og at parken skaper forbindelser, faglig, fysisk og mentalt. Parken er her og kan brukes helt konkret for å nå de mer diffuse målene.

Politikerne i Trondheim engasjerte seg i campusprosjektet, og i 11 av 12 behandlinger siden 2016 har de uttalt at Høyskoleparken med Vestskrånningen har stor verdi og må «ivaretas» – politikerspråk som kanskje egentlig betyr «ikke bygg

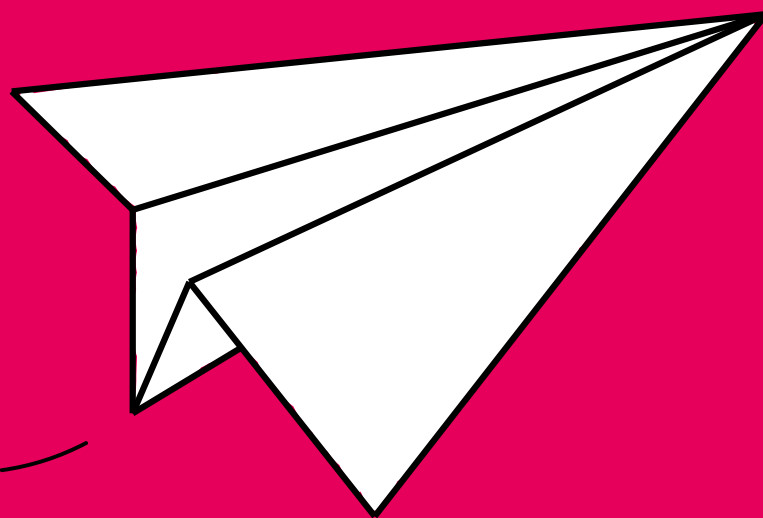
campus i parken, den er verdifull og må bevares for studentene og byen, for å gjøre Trondheim til en enda mer attraktiv studentby».

Nå er det Statsbygg som styrer konkrete planer for nye bygg, og 1. februar kom nye tegninger av flere alternativ for plassering av campusbygg. Politikerne har vedtatt at vi skal få medvirke og si vår mening om forslagene. Folkeaksjonen Bevar Høyskoleparken følger spent med, og håper du gjør det samme.

Om du bryr deg om uformelle møteplasser uten plikter og krav, uteliv med hengekøye, slakkline, akebrett og grilling – om du bryr deg om mennesker og natur, bærekraft og livskvalitet, da kan du framsnakke Høyskoleparken alt du orker! Du kan bidra til at den består som park.

Bevar Vestskrånningen i Høyskoleparken!

DEBATT: DINE MENINGER PÅ TRYKK

VIL DU SKRIVE TIL UNDER DUSKEN?

**SEND MAIL TIL
DEBATTREDAKTOR@STUDENTMEDIENE.NO**

INNLEGGET MÅ IKKE OVERSTIGE 2500 TEGN, MELLOMROM INKLUDERT.

ET DIGITALT, MEN VIKTIG ISFiT21

SIGNE DAHL

Visepresident i ISFiT21

ILLUSTRASJON: Serena Guler

2020 markerte 30 år for ISFiT. Festivalen har siden 1990 skapt kunnskap gjennom å samle studenter fra hele verden til meningsutveksling rundt temaer som global helse, migrasjon, diskriminering, fredsbygging og menneskerettigheter. 2020 ble også året der ISFiT måtte endre format. Når festivalen nå går av stabelen i februar skal vi med et digitalt program og temaet «Creating Knowledge» sette kunnskapsproduksjon på agendaen.

For kunnskap er noe som blir skapt, og hvem som har tilgang på å skape, dele og tilegne seg denne kunnskapen er ikke gitt. Å belyse dette er i kjernen av ISFiT21 Creating Knowledge. Dette gir oss som studenter og nåværende og fremtidige kunnskapsprodusenter

enormt mange muligheter til å påvirke samfunnet vi lever i, men gjør også at vi burde stille noen viktige spørsmål rundt hva det å skape kunnskap faktisk innebærer. Hvem har tilgang på å skape kunnskap, hva gjør at vi velger å skape akkurat den kunnskapen vi gjør, og hvordan blir dette styrt av eksisterende maktstrukturer, økonomiske strukturer, politiske krefter og kulturen vi er vokst opp i?

Dette er spørsmål jeg vil si alltid har vært, og alltid vil være, viktig å diskutere. 2020 var likevel et år der viktigheten av å sette kunnskap på agendaen ble enda tydeligere. Dette så vi i det amerikanske presidentvalget, i Black Lives Matter-bevegelsen, og i kampen for abortrettigheter og homofiles rettigheter i flere land der høyrepopulismen vokser fram. For ikke å snakke om en global pandemi der tilgangen på kunnskap mange steder ble brukt for å møte store samfunnsutfordringer, men også ble brukt av makthavere til å undertrykke og kontrollere deler av befolkningen ytterligere.

ISFiT ble i sin tid opprettet fordi studenter ved Samfundet rett etter Berlinmurens fall ønsket at studenter i Europa skulle ta mer ansvar for å lede Europa i en ny retning. Bare noen år senere ble Studentenes fredspris grunnlagt, fordi man ønsket å hedre studenter som gjennom sin kamp for menneskerettigheter, fred og demokrati nettopp turte å ta en tydelig rolle i sine samfunn. Studentenes fredspris vil i februar deles ut til METU LGBTI+ Solidarity, en tyrkisk studentorganisasjon som har jobbet for et mer inkluderende universitet i et land der LGBTI+-rettigheter har blitt kraftig innskrenket. Dette understreker viktigheten av at studenter tør å utfordre eksisterende normer gjennom kunnskapsdeling og bevisstgjøring.

Kunnskap er makt, og nettopp derfor håper jeg at studenter i både Trondheim og resten av verden vil bli med oss i å sette kunnskapsskaping på agendaen i februar.

Les mer debatt på underdusken.no

– Noe av det verste som finnes er snobberi rundt vin. Det er råtne druer, liksom.

TEKST: Hanna Waage Hjelmeland | FOTO: Marion Aaserud Dahlen

Glad i vin, men usikker på hvordan du kan dyrke interessen? Vi har funnet gode steder å starte.

I det gamle Hellas ble det sagt at «der det ikke er vin, er det heller ikke kjærlighet». Påstanden er dristig, men kanskje ikke så langt fra sannheten for vinglade individer. Sannhet eller ei – det er mange gode grunner til å bli bedre kjent med vinens verden.

Det å skulle bli god på vin høres kanskje utilgjengelig ut for en student. Det krever innsats, tid og penger å bli en god vinkjenner, noe som gjerne ikke er overskuddsware hos de fleste av oss.

Dersom du allerede er glad i vin er mye av grunnlaget lagt. Med vininteresse gir liten innsats høy uttelling, skal vi tro Kjartan Sarheim Anthun. Han er selvlært vinkjenner og -entusiast, og holder foredrag om vin for blant andre studenter.

– Hvis man er glad i vin og smak, så skal det ganske lite til for å lære mye. En kan få mye mer ut av vinen bare ved å investere litt tid og krefter i kunnskapen om det, forteller Anthun.

Studentene Helge Bergo og Sigurd Eilerås leder vinklubben Det Kemiske Vinselskaab, en interessegruppe under HC, linjeforeningen for industriell kjemi og bioteknologi. De er enige i at vininteressen gir stor gevinst.

– Man trenger ikke lære veldig mye før en forstår ganske mye mer på Vinmonopolet. Med ganske lite informasjon kan det å drikke vin bli en mye mer givende opplevelse, hevder Bergo, som selv ikke hadde mye erfaring med vin før han ankom Gløshaugen.

Behøver ikke være snobbete

Det Kemiske Vinselskaab inviterer linjeforeningen til vinsmaking om trent to ganger i semesteret. Eilerås er tidligere vinkelner og utgjør den faglige ekspertisen, mens Bergo står for den organisatoriske delen. Selv om vinklubben tilhører linjeforeningen til kjemi, er det ikke det faglige som står sentralt.

– Vinkveldene starter ganske formelt og folk får med seg mye, og så sklir det som regel gradvis over i en liten fest, forteller Eilerås.

– Men så er jo målet vårt at vi skal lure dem til å lære litt om vin i samme slengen, og det pleier å fungere ganske bra, legger Bergo til.

Begge humrer og understreker at den sosiale dimensjonen er den viktigste. De lave skuldrene bidrar

også til å senke terskelen for å drive med vin, mener de.

– Vi prøver å legge terskelen veldig lavt. Noe av det verste som finnes er snobberi rundt vin. Det er råtne druer, liksom. Det er ikke noen grunn til å snobbe rundt det i det hele tatt, mener Eilerås.

Subjektiv opplevelse

Eilerås poengterer videre at det å smake på vin er en subjektiv opplevelse.

– Å bevege seg bort fra tanken om fasitsvar og heller prøve å få deltakerne til å si hvorfor de synes noe smaker godt gjør det mye mer interessant for alle, mener Eilerås.

De subjektive meningene kommer godt fram på vinkveldene.

– Vi kjører gjerne håndsopprekning på slutten, eller et nettskjema hvor folk sender inn bedømmelser. Noen ganger er alle helt enig om at «den var best, den var nummer to og nummer tre» og andre ganger er det helt splittet. Det er veldig gøy å se, forteller Bergo.

Lærer av sammenligning

Nettopp det å bli bevisst på sin egen subjektive smaksopplevelse later til

å være sentralt for å bli bedre på vin. Vinkjenner Anthun forteller at noe av det viktigste for å bli kjent med egne preferanser er å sammenligne.

– Jeg lærte mye mer da jeg gikk fra å drikke én vin i uken fordi det var godt, til å smake flere viner samtidig. Da får man også mer ut av hver enkelt vin, forteller Anthun.

Han anbefaler å notere seg hvilket land og hvilke druer de forskjellige vinene er laget på, for å skape et sammenligningsgrunnlag.

– Slik kan man knytte kunnskapen til noe håndfast og relatere vinene til hverandre, utdyper Anthun.

Selv skriver han ned alle viner han smaker sammen med smaksopplevelsen, men mener ikke at det er nødvendig som nybegynner.

– Alle trenger ikke skrive lange smaksnotater, men bare prøv å være bevisst på tanker av typen «denne likte jeg fordi den var frisk og god». Da skal man ikke prøve mange viner til før man blir mye mer bevisst på smak, forteller Anthun.

Bælmefaktor

Også studentene Eilerås og Bergo sverger til sammenligning som hjelpemiddel. I vinklubben varierer sammenligningskriteriene med tema for kvelden.

– En kveld hadde vi for eksempel moden vin mot ung vin. Da fant vi viner av samme drue fra samme område, men av forskjellige årganger. Da kunne vi teste hvordan lagringen påvirker smaken, forteller Eilerås.

Bergo påpeker at enkelte sammenligningskriterier i vinklubben noen ganger kan være i overkant folkelige.

– Jeg tror ikke det er så mange profesjonelle som har med «bælmefaktor» som kategori. Det har hendt hos oss, forteller Bergo og ler.

– Vi får av og til tilbakemeldinger som at «å, denne vinen hadde passet til vors» eller «den her passer til mat», så det er ikke alltid like profesjonelt, tilføyer Eilerås. ►

ANTHUNS ANBEFALINGER
– GOD VIN TIL GOD PRIS

Barbera d’Asti 2019 «Asinoi»
Pris: 149,90.

Finnes på Vinmonopolet. Anthuns beskrivelse: Den rake motsetningen til Carrascal, denne er lett og lys og nesten saftig i stilen. Hvis man liker kraftige, tunge viner krever det litt tilvenning, men jeg synes ikke det er negativt, denne er innsmigrende og frisk, perfekt rødvin til norsk fredagsmat (pizza og taco).

William Downie Bill Downie 2016

Pris: 179,90. Fra bestillingsutvalget (må bestilles for henting på Vinmonopolet. Her er «de virkelige skattene», ifølge Anthun). Anthuns beskrivelse: En litt utfordrende vin fra Australia. Denne er laget av William Downie som regnes som en «naturvinsprodusent», dette betyr at vinen ikke tilsettes noe, verken gjær eller andre tilsetningsstoffer. Akkurat denne er laget på druen Petit Verdot som gir litt kraftig og mørkt preg, men samtidig veldig flott friskhet. Utrolig mye vin for pengene.

Carrascal 2017
Pris: 179,90.

Finnes på Vinmonopolet. Anthuns beskrivelse: Kanskje det beste rødvin kjøpet som finnes på Vinmopolet. Veldig god og robust vin fra Argentina. Ganske kraftig vin med mye mørk frukt i lukt og smak. Vinen vil fint tåle videre lagring i mange år, men er også god allerede nå. Best til litt kraftige kjøttretter eller gryter.

FOTO: Vinmonopolet

Tips for testing

Det å handle inn flere flasker vin for å kunne sammenligne virker gjerne urealistisk for en student, men ekspertene har to tips for hvordan det kan gjøres uten å gå på akkord med budsjettet. Det første handler om å alliere seg med andre i samme situasjon.

– Å gå sammen flere og arrangere vinkveld er en god måte å starte. Hvis man spleiser på en eller to dyre flasker, og resten billige, er det mulighet for å smake på noe ordentlig godt, tipser Eilerås.

Hvis en derimot vil smake vin på egenhånd, fungerer det ifølge Anthun fint å sette flaskene i kjøleskapet etter en har forsynt seg.

– En åpnet flaske kan gjerne holde i en, noen ganger to, uker uten å bli dårlig, så lenge de står kaldt og med kork i. Da rekker man lettere å drikke det opp, forklarer Anthun.

Prisens rolle

I følge sakens kilder kan ikke prisen neglisjeres i jakten på bedre vin. Men man behøver ikke gå mye opp i pris for å finne noe av høyere kvalitet.

– Hvis man kjøper en litt dyrere vin enn planlagt, så blir det ofte en bedre opplevelse. Hvis man i utgangspunktet ville bruke 100 kroner, men er villig til å investere litt ekstra, får du gjerne en *veldig mye* bedre vin, forteller Anthun.

I Norge har vi flat avgift på alkohol, som vil si at avgiften er den samme uansett hvor dyr vinen er. Dermed er forholdet mellom pris og kvalitet mest merkbart ved lave priser.

– En vin til 150 kroner kan koste rundt 50 kroner ved innkjøp, mens en til 100 kroner kan koste under en tier. Hvis en går opp til 150 kroner, kan en altså få en vin som er verdt over fem ganger så mye ved innkjøp. Det har sannsynligvis mye å si for kvaliteten, forklarer Anthun.

Bergo og Eilerås er enig i at det kan være verdt å investere litt ekstra.

LÆRER RASKT: Helge Bergo hadde ikke drukket mye vin før han begynte å studere. Han forteller om en bratt, men morsom, læringskurve.

STOR GEVINST: Sigurd Eilerås forteller at det er stor gevinst i å lære mer om vin, bortsett fra for lommeboka.

HOBBYENTUSIAST: – Da jeg fant ut at det var så stor forskjell på vin, trigget det nerde-genet i meg. Siden har ikke Kjørtan Sarheim Anthun sett seg tilbake. FOTO: Kirsti Sarheim Anthun

– Sigurd (Eilerås, journ. anm.) har lært oss at vinen bør ha en minimumspris på 120 kroner, forteller Bergo.

Unngå å alltid kjøpe favoritten

Anthun poengterer at det viktigste for å lære vinens verden å kjenne er å teste ut mye forskjellig. Kartongvin utpeker han som en felle.

– Jeg synes det er vrient med vin på boks, for da får du i praksis fire flasker av den samme, kanskje litt kjedelige vinen. Da synes jeg det er mye artigere å kjøpe fire forskjellige viner, utdyper Anthun.

Eilerås maner også til variasjon.

– Det å finne seg en favoritt som en kjøper hver gang er en fallgrube. Kjøp forskjellige ting hver gang, så utvider du horisonten din, oppfordrer Eilerås.

Det trenger heller ikke være vanskelig å variere. Bergo tipser om en ressurs som ofte er rett foran øynene på oss.

– Vinmonopolet har jo fryktelig dyktige folk. Dra dit på dagen når det er lite pågang, så er det mye hjelp å få. Bare si «jeg vil lære mer om hvitvin». Da kan du komme ganske langt, ganske fort, hevder Bergo.

En utømmelig interesse

Hvorfor er vin så engasjerende? Når de blir spurt om hva som er så spennende med vin, må de tenke seg om. Eilerås er fascinert over hvor mange fagfelt man kan få innsikt i, når man kanskje i utgangspunktet bare ville lære om vinen selv.

– De som dyrker vin er jo bønder, så det er mye å lære om landbruk. Også er det mye historie rundt vin.

For eksempel hvorfor Tyskland har et dårlig rykte på seg, eller hvordan sterkvin fra Portugal oppsto på grunn av krig mellom England og Frankrike, forklarer Eilerås.

– Også blir du jo aldri utlært, da, fortsetter han.

– Det kommer jo noe nytt hvert år.

At det er en intellektuell appell ved vininteressen kan ikke bestrides. Alle tre stemmer likevel i at det er det sosiale rundt vinen som er det viktigste.

– Det er jo først og fremst en sosial ting, det å drikke vin. Det er god stemning. Og hvis en kanskje lærer noe i tillegg, så er det bare artig, hevder Anthun.

– Jeg synes det sosiale absolutt er det hyggeligste ved interessen, det å nyte god mat og drikke sammen i fellesskap, forteller Eilerås.

Vil du vinne NTH-ringene?

Alle som bestiller en NTH-ring før 1. mai er med i trekningen av en gratis NTH-ring!
Deltakelse regnes fra 1. januar

OLAV TRYGGVASONSGT. 34 • TRONDHEIM •
WWW.GULLSMEDDAHLSVEEN.NO • TLF. 73 52 58 06

Produkt av
GULLSMED
KARL-
GÅRD

HELLER TRONDHEIMSSVEIP ENN BYGDESVEIP

Uten Pepsi Max, odel eller bil kommer du deg ingensteds med sveiping på bygda. Jeg har prøvd.

TEKST: Bendik Brodshaug | ILLUSTRASJON: Viktorija Belo

Datinglivet hjemme i ferien ble sterkt redusert som følge av stengte barer og besøksforbud.

Jeg skulle gjerne testa ut en annen, virkelig date, men det er kaldt, det er sykdom ute og verden er litt kjip for øyeblikket. Da bedømmer jeg heller utseende og bittelitt info om en person fra avstand, godt plassert i trygge, hjemlige omgivelser. Sammenlignet med Trondheim innså jeg imidlertid hvor dårlig Tinder faktisk er på bygda.

Slektninger og Pepsi Max

Noen ganger hender det at man ser tilbake på videregående med glede, eller tenker på tidligere bekjente og lurar på hvor de ble av. Det er likevel en blanda følelse når gjensynet blir på Tinder. På to dager telte jeg sju bekjente, hvorav ei var en firmenning. Å sveipe til høyre er gøy, men selv bygdefolk unngår innavl når det er mulig. Tro det eller

ei. Glem det. Bare tro. Vi unngår det. Ei plassering mellom Hurdal, Jessheim, Toten og Odal gjør at man treffer på overraskende mange krav om bilinteresse, odel og Pepsi Max. Jeg veit at folk er glade i Pepsi Max, men jeg ser på det som et underlig kriterium for tinderdater. Det er observert i Trondheim også, men jeg skjønner meg ikke på det.

Ingen traktor, ingen date

Det man også finner ut på bygda, er hvor langt unna de nærmeste tettstedene er ifølge Tinders egne avstandsmål. Jeg fant nylig ut at hjembygda ligger 23 kilometer unna Stange. Dumt at et bittelitte vann kalt Mjøsa ligger imellom. Snittavstanden til tindermatchene lå rett over fire mil, ikke veldig langt i luftavstand, men i ei bygd uten busstilbud er det tungvint. Etter å ha sveipa forbi kjentfolk, merker

man at maksimal avstand er både en glede og en forbannelse. Stor avstand gir avkastning i potensielle matcher, men få faktiske møter. Er avstanden for kort, blir matchbunken tynn. Da kommer den kjedsommelige sirkelen med tinderbildet ditt og teksten: «Ingen matcher i området ditt». Det kunne like gjerne ha stått «Lol. Bygdefolk er ikke på sjekker'n uten traktor». En legitim påstand, men ikke det jeg trengte å høre.

Personlighet: Agurk på nugatti

Visse mangler ved Tinder er imidlertid like tydelige, uansett om du sveiper fra Solsiden eller fra ei bittelita, glemt mjøsbygd.

De fleste sveip baserer seg kun på utseendet, og det at ingen skriver bio hjelper ikke for de som ønsker mer. Ikke for det, alle er litt overfladiske, men bruk muligheten til å personliggjøre det litt.

Jeg ønsker å få vite mer om personen jeg sveiper, uansett hvor «dårlig» en bio er. Ikke skriv en roman, men et par linjer skader ikke. Jeg ønsker et innblikk i motivasjon, humor, språklig kreativitet og grammatikk. Egenskaper en singel journalist finner svært sexy. Det finner man nettopp i bioen.

Sitér Kim Possible om du vil, Vazelina-tekster fungerer også. Vær kreativ, men vær også kritisk. Titanic var imidlertid ikke en isbryter, selv om passasjerene nok gjerne hadde ønska det. Jeg kommer heller ikke i konfirmasjonen til lillebroren din, Tinder er et rart sted å spørre, og nei, agurk på nugatti ser ikke godt ut.

La meg lese før jeg sveiper

Et siste parameter man kan gå utfra under sveipinga, er toppsanger og kjenningsmelodier. Jeg har sett alt fra rå disco til franske kjærlighetssanger,

og må si at dette er et av Tinders bedre tillegg. Enten det er musikalnumre, pop, gamle revysanger eller «Her på Memos», musikk viser fram personlige sider. Det er flere slike sider ved en person jeg heller vil se, enn det tredje bildet tatt på samme fest.

Det er mye mulig at det kun er meg som liker å lese på Tinder, men det hjelper å ha en viss tilknytning annet enn kun utseende. Enten det er teite biografier, musikksmak, eller høyst seksuelle sjekkereplikker. Et bilde av personen, både bokstavelig talt og billedlig talt, er noe jeg personlig setter pris på.

Glem bil, gi meg hund

Tilbake på hybelen i Trondheim kan jeg konstatere at en del tinder mangler også gjelder trønderhovedstaden. Likevel er det også klare fordeler. De jeg treffer er i gangavstand, utvalget er større og

bilkravet er borte. Her er det mer et krav om hund enn noe annet. Det er et krav jeg skulle ønske jeg nådde, men Sit lar meg ikke. I tillegg er de jeg har møtt hyggelige, imøtekommende og rett og slett kule mennesker.

Før dere nå sjekker Tinder i helga, gi en person litt mer å gå på før de sveiper. Plutselig sveiper noen seg inn i hjertet ditt. Eller så kan du fortsette som før. Du gjør som du vil på Tinder. Jeg er ikke en datingekspert.

Måtte alle tinderbrukere få gode matcher. Og ikke ha agurk på nugatti, vær så snill.

Fresende Kyllingsuppe

Lys opp dagen med en sunn kyllingsuppe, og nyt middagen med god samvittighet.

TEKST OG FOTO: Henrik Hammarström

På vinterstid er Trondheim en kald by, og da er det bra å ha ei god suppe å varme seg på. Ved hjelp av denne oppskriften kan du ta i bruk alle de rare krydderne som gjemmer seg bak i skapet, og lage noe mer spennende enn pasta til samboeren. Retten kan enten spises slik den er, men fungerer også utmerket til brødmat. Samtidig, så sikrer du deg masse mat til kommende dager, og gir deg andre lunsjmuligheter enn brødkiver før din digitale forelesning.

Du trenger:

400 g kylling
1 stk løk
4 båter hvitløk
5 cm ingefær
½ ts grovmalt tørket chili
2 ts malt spisskummen
2 ts malt koriander
2 ts paprikapulver
3 ts gurkemeie
En klype salt
En klype pepper
6 dl kyllingkraft
3 dl kokosmelk
1 boks med hakkede tomater
Saft av en ½ sitron
600 gram linser
1 pose spinat
2 håndfuller grovhakkede cashewnøtter
Litt frisk koriander

Framgangsmåte

1. Skjær opp kyllingen slik at bitene kan passe i ei spiseskje. Dersom du har kyllingbein eller skinn når du er ferdig å kutte, kan du koke dem sammen med kyllingbuljong i en kjele du skal dedikere til kyllingkraft.
2. Kutt opp løk, hvitløk og ingefær, og stek dem i ei panne på middels varme.
3. Tilsett alle krydderne sammen med løk, hvitløk og ingefær, og når løken er gylden få det over i en tom kjele.
4. Stek så kyllingen i stekepannen, og når den er ferdigstekt, legg det ned i samme kjele som løken.
5. Ha oppi kokosmelk, hakkede tomater og kyllingkraft i kjelen med kyllingen og løken. Hadde du skinn og bein i kyllingbuljongen, må du plukke det ut før du heller krafta over i den andre kjelen.
6. Tilsett linser, spinat og grovhakkede cashewnøtter.
7. Hell over sitronsaften og frisk koriander.
8. La kyllingsuppa koke i 20 minutter slik at alle smakene får blandet seg.

RAUDT KORT OG GULLBALL

TEKST: Sportsredaksjonen

I årevis har det vore ei gruppe som aldri heilt har fått vera med på idrettskarusellen. Det har ikkje stått på vilja til atletane, men heller på vilja til alle dei andre. Dei har liksom ikkje passa heilt inn, denne gruppa. Sjølv om samfunnstoppar og ildsjeler støtt og stadig

proklamerer om korleis alle skal få vera med, alle skal få drive idrett, så har det ikkje vore slik. Denne gjengen har eksistert der ute, for seg sjølv, utan at nokon har tatt dei i armen og dratt dei med seg på fotballbana, i håndballhallen eller i skisporet. I dei tilfella kor dei har fått innpass hos det gode selskap har dei blitt satt for seg sjølv, tvungne til å drive med dart, kulestøyt eller skotske nasjonalleikar. Gruppa det er snakk om, er tjukkasane.

Men no er frelsaren her. Den 15. januar skapte Gauthier Mvumbi Thierry, strek-spelar for Kongos landslag i handball, idrettshistorie. Thierry er nemleg ein tjukkas. I sin VM-debut satte han inn fire mål bak Argentinas målvakt og ga med det håp til eit heilt folkeslag. Han prova at tjukkasar har sin plass i internasjonal toppidrett. Tjukkasar og ikkje-tjukkasar kan eksistera saman, i fullkomen harmoni. Denne gullballen overrekkjes til Gauthier Mvumbi Thierry for å sette den siste brikk i puslespelet på plass. No er idrett ein arena for absolutt alle.

Det er ikkje alltid lett å ta dei riktige vala. Korleis veit ein eigentleg kva som er rett og kva som er galt? Ein merkar det ikkje alltid når ein har forlate den smale sti, sjølv om det utanfrå kan verke aldri så tydeleg. Spesielt i møte med freistingar, gjerne i form av pengar og ære, er det lett å la seg freista. Så farligt trong det jo ikkje alltid å vere om ein berre gir etter lite grann. Bare for ei lita stund, liksom.

Ein mann som har gått rett i ei slik moralsk revefelle er fotballspelaren Amahl Pellegrino. Han er klar for å ta steget til utlandet og har landa på den Saudi-Arabiske klubben Damac. Kritikken har hagla; det peikes på at man som idrettsutøvar i Saudi-Arabia er med på ein omfattande PR-strategi for å maskere dei gjentatte problema med menneskerettar i landet. Det er jo påfallande at ein som sjølv har slitt med diskriminering den siste tida, attpåtil blitt kåra til årets førebilete i Eliteserien for sitt engasjement mot rasisme, ikkje ser ut til å ta slikt like seriøst når det rammar kvinner og homofile. Men som me veit, det er ikkje alltid lett å vite kva som er det rette valet! Heldigvis finnes det ein grei tommelfingerregel man kan bruke i tvilstilfelle: Dersom Amnesty International går ut og kritiserer deg for valet, då er det ofte feil val. Det blir raudt kort til Amahl Pellegrino for dårleg dømekraft.

TOPPIDRETT MED PILS I MAGEN

Beer mile er en brutal kombinasjon av kullsyre og melkesyre. Det er bare fem i verden som takler det bedre enn Rasmus Rørholt Theisen og Emil Granqvist.

TEKST: Magnus Fjogstad | FOTO: Jonas Aagaard

Har du noen gang åpnet en øl like før vorspielet du er på finner ut at bussen til Samfundet går om to minutter? Da har du antageligvis følt konsekvensene av å kombinere ølstyrting og løping: Den kvalmende følelsen når væsken skvulper i magesekken, det ubehagelige trykket når kullsyren presser seg oppover halsgropen, den store lettelsen når rapen eksploderer ut av munnhulen. Alt dette er sentrale elementer i idretten «beer mile», hvor utøverne konkurrerer om å løpe en mile (1609 meter) og drikke fire øl så raskt som mulig.

Trondheimsstudentene Rasmus Rørholt Theisen og Emil Granqvist mestrer denne kombinasjonen bedre enn de aller fleste. I verdensmesterskapet for to år siden ble Emil nummer fire og Rasmus nummer syv. De befinner seg med andre ord helt i verdenstoppen av denne utradisjonelle idretten. Vi møtte dem for å lære mer om veien dit og livet som øldrikkende idrettsutøver, og samtidig finne ut om beer mile egner seg best som fest eller straff.

Øltørste orienteringsløpere

Selv om Rasmus og Emil er to av verdens beste beer mile-utøvere, er det egentlig en annen idrett som er deres primære satsningsområde:

– Jeg driver jo først og fremst med orientering. Hvis det skulle vise seg at VM i beer mile kolliderer med et viktig orienteringsløp, så prioriterer jeg orienteringen, forklarer Rasmus.

Både han og Emil er i norges-topp i orientering og driver seriøs toppidrettssatsning ved siden av studiene. De er begge beboere på det tradisjonsrike «o-kjøkkenet» på Moholt studentby, hjemstedet for de fleste aktive medlemmene i NTNUI orientering. Det var her Rasmus ble introdusert for kombinasjonen av øldrikkning og løping.

– Hver 16. mai har vi en øl-orienteringstafett rundt omkring på Moholt. Mitt lag hadde som mål å vinne den stafetten, så for min del var det slik jeg begynte med litt spesifikk trening, forteller Rasmus.

For Emil var det i Sverige, hvor ølorientering er enda mer utbredt og prestisjefyllt enn i Norge, at interessen for å kombinere øl og løping ble født. Der fikk han også sitt første møte med beer mile.

– Jeg ble på en måte headhuntet av det svenske landslaget i beer mile, som egentlig bare er en vennegjeng som har utnevnt seg selv. De hadde sett at jeg gjorde det bra i ølorientering og lurte på om jeg ville løpe en beer mile. Jeg stilte opp og slo tre av fire på laget. Da

spurte de om jeg ville bli med til VM neste sommer, forteller Emil.

Det skulle vise seg å bli starten for både Emil og Rasmus sine beer mile-karrierer, for det tok ikke lang tid før beer mile-entusiasmen også hadde spredd seg til Trondheim.

VM i Berlin

Kort tid etter å ha fått invitasjonen til å delta i VM, ble Emil kontaktet av arrangørene bak mesterskapet. De ville at flere land skulle bli involvert og lurte på om han ikke kjente noen nordmenn som kunne tenke seg å delta? Det spørsmålet var ikke vanskelig å svare på.

– Jeg kjente jo flere som var gode til å drikke og løpe fort, så jeg sa bare til vennegjengen at hvis dere løper fort på en beer mile, så kan dere bli med til VM.

Den beskjeden ble tatt godt imot av Rasmus og en gjeng andre orienteringsløpere, som raskt kom sammen og dannet et norsk landslag. Emil ble tildelt rollen som mentor og coach, og etter noen måneder med trening sto de på startstreken i Berlin. Der klarte de nesten å kjempe til seg en pallplass i lagkonkurransen, men de måtte til slutt se seg slått av Emil og hans svenske landslag. For å unngå at det gjentar seg i framtidige mesterskap, håper de at flere skal få øynene opp for idretten.

◀ KOMBINASJONEN: Du må kunne løpe og du må kunne drikke, men den største utfordringen er når du skal kombinere dem, forklarer Rasmus.

– Vi har opprettet en instagram konto som heter «norwegianbeermileteam», hvor vi oppfordrer folk til å ta kontakt og sende inn videoer av at de løper, forklarer Emil.

Oppfordringen kan kanskje være en etterlengtet redning i denne koronaherjede festtørken, for med beer mile kan du arrangere smittevernvennlige fester ute i det fri. Kombinerer du det med et par treningstips fra to av verdens beste utøvere, kan festen kanskje resultere i en VM-invitasjon.

En ølflaske ved vannkranen

Det er lett å forestille seg beer mile-utøverens livsstil som en bekymringsfri og behagelig tilværelse, hvor iskalde øl er en del av det daglige treningsregimet og lykkepromillen aldri forsvinner. Slik er det ikke, i hvert fall ikke for Emil og Rasmus. De trener nesten alltid to ganger om dagen og løper godt over 100 km i uken. Øl drikker de som regel ikke utenom lørdager. Men selv om treningen nærmest utelukkende består av joggeturer i Estenstadmarka, er også nivået på ølstyrtingen skyhøyt: Seks sekunder er alt de trenger for å fullføre en øl - tre hvis du gir dem et ølglass. Som Emil poengterer:

– Det er flaskehalsen som er flaskehalsen.

Denne evnen er som alt annet et resultat av hardt arbeid og mye trening. Det kommer tydelig fram når Emil beskriver sitt «vannstyrtings»-regime.

– Tidligere pleide jeg å ha en ølflaske stående ved siden av vasken, som jeg måtte styrte hver gang jeg skulle drikke vann. Det var en måte å få «chugge»-teknikken til å sitte i ryggmargen.

Vanddriking og løping er altså grunnlaget i Emil og Rasmus sin suksessoppskrift, men det er likevel ikke alt som skal til for å lykkes i beer mile. I forkant av konkurranser pleier de å inkludere små mengder øl i treningen, som regel alkoholfritt, for å bli vant til å løpe med kullsyre i magen. Det er det som blir avgjørende på konkurransedagen.

– Jeg liker å se på det litt som skiskyting. Du må kunne løpe og du må kunne drikke, men den største utfordringen er når du skal kombinere dem, forklarer Rasmus.

Utfordringen er ikke bare å kunne løpe raskt med øl i magen, du må også kunne sørge for at den blir der nede. Oppkast fører nemlig til en strafferunde, noe som i realiteten betyr at du fratas alle sjanser til å oppnå en god tid. Både Emil og Rasmus forteller om episoder hvor dette har skjedd, og peker på at at oppkast er spesielt vanlig blant de uerfarne.

VERDENSEELITEN: Emil Granqvist (t.v) og Rasmus Rørholt Theisen (t.h) er to av verdens beste beer mile-utøvere. Seks sekunder er alt de trenger for å styrte en øl.

KLAR-FERDIG-DRIKK: Å styrte en øl er det første man gjør når startskuddet går.

”

Jeg kjente jo flere som var gode til å drikke og løpe fort, så jeg sa bare til vennegjengen at hvis dere løper fort på en beer mile, så kan dere bli med til VM.

”

Ettersom det bare er noen minutter til jeg selv skal ut og teste beer mile for første gang, kjenner jeg et ubehagelig spørsmål presser seg på: Er det virkelig så ille at jeg kommer til å spy?

Verre enn det høres ut

Som en relativt rutinert løper og erfaren øldrikker, rister jeg av meg det ubehagelige spørsmålet. Full av iver og entusiasme snører jeg på meg joggeskoene og løper ned til et snødekt Øya stadion med fire flasker Dahls klirrende i ryggsekken. For jeg kommer jo ikke til å spy, så fælt kan det da ikke være? Ti lange minutter, 1609 blytunge meter, fire motbydelige øl og to ubehagelige oppstøt senere måtte jeg anerkjenne at, jo, så fælt kan det faktisk være. Selv om jeg maktet å unngå oppkast og strafferunde, var beer mile et gruskekkelig slit fra start til slutt.

Allerede den første runden kjente jeg at all kullsyren framprovoserte uhyggelige rap og skremmende brekningstendenser. Disse tendensene

økte i styrke for hver runde som gikk, og etter den fjerde ølen var det så vidt jeg klarte å holde oppkastet tilbake. Til slutt spurtet jeg i mål på tiden 10.53, kvalmen og lettet. For selv om tiden var langt dårligere enn jeg hadde håpet, var jeg i hvert fall ferdig.

«Aldri igjen» var den dominerende tanken mens jeg skiftet og pakket sammen de tomme glassflaskene. Men etter hvert som kvalmen forsvant og promillen gjorde sitt inntog, ble plutselig beer mile noe jeg definitivt kunne gjort igjen. Den behagelige endorfinstrømmen fra løpingen og alkoholen gjorde at jeg forstod hvorfor idretten har engasjert så mange løpere verden over.

Samlet sett gjør erfaringen det enkelt å svare på spørsmålet om beer mile egner seg best som fest eller straff: «ja takk, begge deler». **UD**

FAKTA

- Beer mile er å drikke fire øl og løpe 1609 meter så fort som mulig.
- Ølen må drikkes innenfor en drikkesone på ni meter som løperne må innom hver gang de har løpt en runde.
- I offisielle løp må ølen være 355 ml og ha en alkoholprosent på over fem.
- Utøverne har selv ansvar for å åpne ølen og sørge for at alt innholdet er konsumert.
- Oppkast resulterer i en strafferunde.
- Verdensrekorden i beer mile er på 4.33 minutter, satt av kanadieren Corey Bellemore i 2017.
- Til sammenligning er den ordinære verdensrekorden på distansen 3.43 minutter.
- Opphavet til beer mile er ukjent, men de første dokumenterte forsøkene er fra slutten av 80-tallet i USA.
- Verdensmesterskapet «Beer Mile World Classic» har blitt arrangert årlig siden 2015.
- Norges landslag i beer mile består hovedsakelig av orienteringsløpere fra NTNUI-orientering, men alle med en tid under seks minutter har mulighet til å bli med.

Hentet fra beermile.com

Kåseri:

DITT HODE ER EN UNIK KLODE

Se for deg at tankene dine er dyr. Ekle og hårete. Svevende og på dypt vann. De endres av klimaet rundt deg. Når partyløvene må hvile, kan nytt liv oppstå. Har du møtt koronadyret? La oss leke med tanken.

TEKST: Martine Andresen Hennig | ILLUSTRASJON: Silje Marie Savland Moksnes

Tankene dine er som dyrearter

Kloden har gjennom millioner av år med evolusjon utviklet stadig mer intelligent liv. Det samme har hodet ditt. Din hodeklode. Tankene dine er som dyr, de kravler, hopper og kryper rundt i hodet ditt. Venner, familie, og din livssituasjon er ditt klima, og klimaendringer er ikke til å unngå. På topp regjerer du med din egen bevissthet.

Gjennom livet ditt har tankene vært utsatt for naturlig seleksjon, ved at de sterkeste og best tilpassede overlever. Noen tanker er små som mus, noen er totalt utryddet som dinosaurene. Andre tanker er langsomme som dovendyr, hårete som aper, flyvende som gress og noen bare stinker som en blaut golden retriever.

Evolusjonen av dine tanker

Se for deg alle de forskrudde tankene du har tenkt gjennom livet. Lever alle fortsatt? Tror du fortsatt at gutte- eller jentelus finnes? At kjønnsår er fryktinngytende? At livet ditt vil ende med kjøttetende planter, i kvikksand eller lava? Eller vent, den siste tror jeg fortsatt på.

Tanker og ideer oppstår av en grunn og for en hensikt. Akkurat som arter. På ett tidspunkt passer de ikke lenger inn på kloden, så de må takke for seg. Det antas at kun ett prosent av alle dyrearter som noen gang har levd, eksisterer i dag. Hvis vi følger den analogien, vil flesteparten av tankene dine ikke være skapt for å bli. Sørg for at den ene prosenten du sitter igjen med, er de gode tankene.

Egosentriske elger og ulven i Yellowstone

På 1930-tallet ble ulvebestanden utryddet i Yellowstone nasjonalpark. Hva skjedde? Elgen spiste opp all vegetasjon, siden de ikke lenger ble jafsa på. Dette var dårlig nytt for andre som spiste det samme. Plutselig forsvant beveren, fuglearter og trær fra parken. Yrende liv ble til nakne trestammer og elgebæsj. Framtiden var mørk for parkens biodiversitet.

Ulven ble så reintrodusert i 1995 og elgebestanden fikk jekka seg ned. Alle dyrene kom tilbake. Med andre ord – tankene dine trenger harmoni. Alle trenger en god dose ulv, ellers kolliderer systemet. Med selvinnsikt og bevissthet rundt tankegodset ditt, kan du oppdage en slik feil og dermed velge å handle. Jeg har hørt om den hodekloden som er totalt dominert av oransje bavianer med stormannsgalskap.

Hva var resultatet? Endeløse konspirasjonsteorier, kaos og en jævla stor bananindustri.

Dine undertrykte tanker på havets bunn

Noen dyr svømmer på dypet i havets mørke. De svømmer i underbevisstheden din. Her blir tankene konstant holdt på bunnen, gjemt vekk i et evig mørke. Klodens dype hav er noe vi har ekstremt liten kunnskap om. Likevel har vi klart å hente opp de rareste, ekleste og mest fryktinngytende skapninger. Har du noen tanker som ligner?

Men vet du hva det morsomme er? Om du drar dem opp fra dypet, tåler de ikke trykkforskjellen. De ser ikke en dritt og har mulig eksplodert på veien opp. På havets overflate er de ikke spesielt sjarmerende, men er til gjengjeld helt ufarlige. Er det ikke litt sånn med dine merkelige, undertrykte tanker.

Lemenår

Noen år, blir kalt lemenår. 2020 var et museår. Det hender vel at vi alle har noen rotteår innimellom? Råtne tanker har klart å spre seg voldsomt. De begynner å ta over plassen til andre dyr, som selvsikkerhetens lemur, nysgjerrighetens maursluker, tilfredshetens dovendyr og festløvens... løve.

Da har du to muligheter. Enten vekker du festløvene, maurslukerne og dovendyra til live ved å endre klimaet, eller utvikler du en rå ørn som tar rotta på rottene. Ørnen kan være noe helt nytt, noe du aldri har prøvd. En ny tanke som dreper de vonde!

Koronadyret

Du må ikke ta min dyreanalogi for altfor god fisk. Likevel kan det være moro å leke litt med tanken. For skal

jeg si noe morsomt? Jeg har oppdaget at et dyr har spredd seg på min klode. Idet partyløvene roet seg ned, kom disse sakte fram.

Koronadyrene ble trolig spist av partyløvene før, spesielt på seine fredagskvelder. De er små, langsomme og pelskledd. De har digre øyne, slik at de kan se de små tingene i livet. De er territorielle og flytter lite på seg. De er sosiale dyr, men holder seg i små kohorter på fem. Ti på gode dager. Helst tar de kun på nære familiemedlemmer.

I matveien foretrekker de gjærbakst og surdeigsbrød. Snacks er også veldig spennende. Dyrene holdes helst ikke i fangenskap, da de kan bli ensomme og urolige. Kjenner du dem igjen? For koronadyret har lært meg masse. Det skal jeg ta vare på og livnære.

EIT TALERØYR FOR DEI UNGE

Unge er for dårleg representert i norsk politikk, meiner fylkestingsrepresentant og NTNU-student Norunn Krokeide. Sjølv har ho blikket mot Stortinget.

TEKST: Vebjørn Kallelid | FOTO: Otto Barsten Johnsen

Sidan hausten 2019 har Norunn Krokeide vore representant på fylkestinget for Miljøpartiet dei grøne (MDG).

– Å vere folkevald har vore nytt og utfordrande. No etter eit år føler eg at eg byrjar å kome litt til ro, og at eg har funne plassen min. Sidan me sit i opposisjon handlar det mykje om å lyfte fram saker og utfordre posisjonen når dei ikkje er gode nok.

På fylkestinget sit Krokeide òg i hovudutvalet for transport, som blant anna har ansvar for kollektivtrafikken i Trøndelag.

– Der hadde eg veldig lyst til å sitje. Sakene er utruleg viktige for klimaet, men òg for unge folk i Trondheim, for distriktsperspektivet og for det sosiale perspektivet. Det heng saman med veldig mykje.

Dratt inn i politikken

– På vidaregåande melde eg meg inn i MDG. Eg oppdaga at materialistisk stæsj ikkje er det som er viktig i livet, og at det går an å setje fokus på det i politikken. Eg vurderte òg SV, men MDG sitt fokus på forbruk gjorde at eg tenkte «Okei, dette er partiet for meg.»

Det var då Krokeide flytte til Trondheim for å studere, at ho gjekk aktivt inn i politikken.

– Eg blei dratt litt inn i det. Etter stortingsvalet i 2017 var eg veldig motivert for å bruke meir og meir tid på politikken. Før kommune- og fylkestingsvalet i 2019 var det mykje

fokus i partiet på at unge skulle stille som kandidatar, og mange ville at eg skulle stille.

Å stille på vallista blei for Krokeide ei vidare forlenging av det politiske engasjementet.

– Det er jo dritgøy å stille til Stortinget òg. Men eigentleg er det berre å halde fram med det same politiske prosjektet.

Nest yngst på fylkestinget

Av dei 59 medlemmane på fylkestinget, er Krokeide den nest yngste. Ho opplever at den relativt sett unge alderen hennar blir vektlagd svært ulikt av forskjellige politikarar. I MDG si partigruppe på fylkestinget føler ho ikkje at alderen spelar noka rolle.

– Der står me på same grunn, med same rett til å meine og uttale oss.

Og mange politikarar synest det kult at ungdom er med i politikken, fortel ho.

– Men så har du jo òg dei som ikkje skjønar kva det er me driv med, kvifor ungdomar trengst i politikken. Heilt på ordentleg. Eg synest det er kjemperart.

Krokeide opplever at vanlege folk ho møter, ofte blir overraska over at ho er politikar. Men det har ikkje så mykje med alderen å gjere, trur ho.

– Det trur eg gjeld for politisk aktive i alle aldrar. Det er ikkje nokon sjølvfølgje at ein skal gå inn i politikken.

Unge fortener representasjon

Så langt i politikarkarriera har ho røynt at reaksjonane på alderen hennar mest kjem frå andre, erfarne politikarar.

– Det ein del folk som er så inne i det systemet, det er så etablert. Eg trur mange får for vane å berre jobbe med dei same folka. Det berre fortset og fortset.

– *Kjenneteiknar dette norsk politikk generelt, trur du?*

– Det varierer nok veldig, men absolutt. I dei fleste partia er det veldig etablert. Du skal liksom ha halde på dritlengje viss du skal ha sjanse til å få nokon innverknad.

Ho meiner at det til sjuande og sist handlar om at politikarar skal representere folk.

– På Stortinget finst det politikarar som har sete der sidan før eg blei fødd. Viss alle politikarar utelukkande har jobba med politikk og ingenting anna i 40 år, då tenkjer eg at det er eit problem.

Krokeide poengterer at for at heile befolkninga skal vere representert i politikken, krevst det variasjon blant kven som representerer. Unge fortener å bli representert betre enn i dag, meiner ho.

– I dag er unge skikkeleg underrepresenterte i politikken. På mange samfunnsområde er det jo ikkje me som sit med korkje den økonomiske eller politiske makta. Me blir jo òg påverka av politikken.

Under koronapandemien har regjeringa konsekvent nedprioritert studentar, meiner ho.

– Studentar har blitt hardt råka i forhold til mange andre grupper, og det har ikkje blitt reflektert i tiltaka i det heile tatt. Det har heilt sikkert samanheng med at det ikkje er nok unge i politikken.

FULLFØRER GRADEN: Norunn Krokeide trur det er nyttig at politikarar har ulike fagbakgrunnar.

Må snakke om ting som folk skjønar

Krokeide synest ikkje vidare imponert over det politiske engasjementet til studentar flest. Viss ho skal svare ærleg.

– Eg trur mange følgjer litt med og har litt meiningar, utan at dei er heilt inne i det og bryr seg kjempemykje.

Det trur ho blant anna skuldast eit studentmiljø der det skjer mykje anna. Folk prioriterer andre ting enn å vere politisk aktive, rett og slett.

– Men det tyder jo ikkje at mange ikkje er medvitne på politikk. For det trur eg dei er.

– Kva må til for å engasjere folk?

– Eg trur det må skje noko i den politiske debatten. Ein ser jo at det engasjerer når ein snakkar om ting som er litt nærmare folk. Der trur eg mange politikarar har ei utfordring. Ein må snakke om ting som folk

skjønar, liksom. Og det kan me i MDG definitivt bli betre på. Det er kanskje det Senterpartiet får til no. Dei klarer å snakke veldig enkelt.

Det er viktig å senke terskelen for å engasjere seg politisk, meiner ho.

– Mange har nok inntrykk av at politikk er sjukt komplisert, at det ikkje går an å vere engasjert utan å vere heilt trygg på kva parti ein høyrer til. Men det er jo kjempemange som ikkje er trygge på det. Det er jo på eitt vis berre bra, det er fint at ikkje alle er skråsikre. Det er viktig å fortelje folk at ein kan meine noko utan å kunne alt.

Studie og politikk

Kor mykje tid Krokeide brukar på politisk verksemd, varierer mykje. Alt mellom fem timar og fem dagar i veka, er anslaget hennar.

Ho fortel at ho ofte vel sjølv kor mykje arbeid ho skal leggje ned. Det ser ho på som ein fordel som studie og politikk har til felles.

– Valkamp og studie var likevel ganske vanskeleg å kombinere. Det gjekk ikkje så veldig bra. Eg fekk ganske dårlege karakterar det semesteret, for å seie det sånn.

– Det kan altså bli travelt med stortingsval i haust?

– Ja, det kan bli veldig travelt.

Krokeide har framleis ikkje bestemt seg for om ho skal bruke meir enn dei normerte fem åra på masteren. Tanken på å gå all in og bruke endå meir tid på politikken har freista.

Samstundes synest ho det er viktig å fullføre graden sin.

– Dersom alle som er politisk interesserte, sluttar på studiet og berre driv med politikk frå dei er tjue år, så

tenkjer eg at det er eit tap. Eg trur det er nyttig at ulike politikarar har litt forskjellige bakgrunnar og kunnskapar, og såleis representere ulike yrkesgrupper.

Sjølv har ho lyst til å få brukt utdanninga til å jobbe innanfor sitt eige fag. Likevel har ho interesser og engasjement som spenner over mange saker.

– Det hadde jo vore utruleg kult å få kombinert det med den faglege kompetansen. Til dømes i ein miljøorganisasjon eller i arbeid med innvandring.

Krokeide vedgår at sannsynet for at ho sjølv får fast plass på Stortinget etter valet i haust, ikkje er så veldig stort.

– Får MDG over 50 prosent av røystene i Trøndelag, blir eg vel fyrste vara eller noko. Hadde eg kome inn, heilt urealistisk sett, hadde det jo vore dritkult å berre jobbe på Stortinget i fire år. Men no sit eg jo på fylkestinget og lærer masse og får erfaring som politikar. Så får me sjå om fire eller åtte år. **UD**

SEKS KJAPPE

Kva les du om dagen?

Half of a Yellow Sun av Chimamanda Ngozi Adichie. Ho er ei kvinneleg nigeriansk forfattar som skriv om kolonialisme og rase.

Go-to middag?

Indisk vegetargryte.

Kva gjer du for å kople av?

Trener. Eg løper, spelar fotball eller gjer yoga. Eller noko anna.

Kva gler du deg mest til i 2021?

Eg må jo nesten seie valkamp, og kome over sperregrensa. Det gler eg meg veldig til.

Kva synest du om Maskorama?

No blir eg sikkert upopulær: litt gøy, men òg litt teit.

Din ideelle regjering?

MDG, SV og Venstre. Men det er heilt urealistisk. Så nummer to: MDG, SV og Arbeidarpartiet.

KVEN

- **Namn:** Norunn Krokeide (f. 1999)
- **Frå:** Oslo, bur på Byåsen
- **Studerer:** Energi og miljø (sivilingeniør) ved NTNU
- **Verv:** Fylkestingsrepresentant i Trøndelag for Miljøpartiet dei grøne (MDG)
- Sit i hovudutvalet for transport på fylkestinget
- Fylkesleiar for Grøn ungdom Trøndelag
- 6. kandidat for MDG i Sør-Trøndelag til stortingsvalet i haust

Behov for tannlege?

Vi er din studenttannlege og hos oss får du alltid undersøkelse til 450 kroner og 10 % rabatt på øvrig tannbehandling.

450,-

Du finner våre fire tannklinikker sentralt beliggende på Trondheim Torg, Leutenhaven, Munkegata og Sirkus Shopping.

*Kan ikke kombineres med andre tilbud og gjelder ikke tannteknikerarbeid.
*Studentbevis må medbringes.

orisdental.no

Underholdning:

En mislykket reisereportasje: BORTE ILLE, HJEMME VERRE

Digitale utenlandsturer er utvilsomt en risikosport. Om man ikke tar omhyggelig hensyn til reisevettreglene kan virtuelle ferier i verste fall ende med svindel eller død ...

TEKST: Telma Dagestad | FOTO: Torstein Olav Eriksen

Jeg våknet med et rykk. Regnet trommet på takvinduet, og det slo meg brått at dette var dagen jeg skulle reise til Betlehem. Alt var pakket og klart. Datamaskinen hadde ladet hele natten, mammas hodetelefoner lå sammenkveilet på stuebordet, og jeg hadde mentalt forberedt meg i over en uke. Likevel hadde jeg en uggen følelse i kroppen da jeg satte føttene på det kalde soveromsgulvet og ruslet mot kjøkkenet. Utenlandsturer er alltid forbundet med en viss grad av stress for mitt vedkommende, og denne reisen ville neppe bli noe unntak.

Den guidede turen til Jesu fødested hadde dukket opp på Facebook-

feeden min da smitteverntiltakene var på sitt strengeste. Jeg hadde juleferie på overtid og satt som fanget i mitt barndomshjem midt i oljebyen Stavanger. Et arrangement som lovet en virtuell omvisning av gamlebyen i Jerusalem og Betlehem lyste tilfeldigvis mot meg, da jeg sjekket de siste varslingene på Facebook. Jeg trykket umiddelbart på «skal». Vissheten om at jeg kunne ta steget ut i verden og erstatte den hvitmalte panelveggen i stua med panoramautsikt over to historiske byer, overmannet meg. I dette ene øyeblikket var jeg overbevist om at skjebnen hadde skjenket meg en

enestående mulighet, og jeg bokstavelig talt strålte av glede.

Skadeforebygging

De neste dagene sank humøret betraktelig. Bilder av pipende sikkerhetskontroller, sinte vektere og ugyltige reisedokumenter hjemsoekte meg stadig oftere. Jeg skulle riktignok ikke på noen flyplass denne gangen, så sikkerhetskontroll ville neppe bli et problem. Men man vet aldri hvilke uventede situasjoner som kan oppstå mens man sitter alene i stua. De fleste skader skjer tross alt i hjemmet, og ifølge sykepleien.no er kvinner (og eldre) overrepresentert i slike ulykker. Jeg tilhører utvilsomt kvinne- kategorien og brukte derfor de neste dagene på å sette meg inn i regjeringens reisevettregler for å redusere skaderisiko.

Så var tiden inne. Lørdag 16. januar kom snikende og det nærmet seg

avreise. Jeg pustet dypt mens jeg gikk for å rote fram passet mitt, og repeterte den første reisevettregelen inni meg: «Legg ikke ut på utenlandstur uten gyldig pass og reiseforsikring». Men hvor var passet blitt av? Pulsen steg betraktelig, jeg lette febrilsk rundt omkring i kommodeskuffen, uten hell. Dette hadde jeg ikke tid til, klokka var allerede ti på fem, og jeg måtte rekke å logge meg på Facebook før avreise.

Krisen kulminerer

Stressnivået hadde økt eksponentielt det siste minuttet. Heldigvis kom jeg til å tenke på at høyt blodtrykk øker risikoen for hjerteinfarkt adskillig, og før det var for sent innså jeg at situasjonen var i ferd med å komme ut av kontroll. Reiseråd nummer syv slo inn over meg: «oppøk ikke truende situasjoner». Jeg forsto at det var best å trekke meg tilbake

fra kommodeskuffen før passkrisen eskalerte ytterligere. Det kunne være like før jeg havnet på sykepleien.no sin «skadet-i-hjemmet-statistikk», eller enda verre «hjemmeværende-kvinner-med-hjerteinfarkt-statistikken».

Uventede farer var åpenbart like rundt hjørnet. Jeg satte meg varsomt ned foran datamaskinen og skjerpet konsentrasjonen til det ytterste. Det var

REGJERINGENS REISEVETTREGLER

1. Legg ikke ut på utenlandstur uten gyldig pass og reiseforsikring
2. Meld fra hvor du skal reise
3. Vis respekt for lokale forhold
4. Lytt til erfarne reisende
5. Vær rustet til å håndtere en krise
6. Husk visum og vaksiner
7. Oppsøk ikke truende situasjoner
8. Vend i tide
9. Spar penger og skaff nye midler om nødvendig
10. En vel forberedt reise kan gi de beste opplevelsene i livet. God tur!

Hentet fra regjeringen.no

da det begynte å gå virkelig galt. I det jeg ankom Facebook-arrangementet lyste en irrgroenn knapp mot meg: «Opprett en konto». I et forrykende tempo fylte jeg inn navn, telefonnummer og e-postadresse. Jeg nølte et halvt sekund da jeg så at kontonummer og personlig kode var påkrevd, men nå var det bare to minutter til turen startet så jeg hadde ikke noe annet valg.

Bankran

Kroppen sitret. Snart skulle jeg tre inn i Betlehems spennende bylandskap ... men hvor var byen? «Kontoinformasjon ikke godkjent» var alt som fylte den selvlysende dataskjermen. Et øyeblikk satt jeg som lamslått, mens jeg så betlehemsflyet reise av gårde uten meg ombord. Den virtuelle turen hadde startet for et minutt siden, jeg var for sent ute.

I det samme kom jeg til å tenke på regjeringens reisebud nummer ni: «Spar penger og skaff nye midler om nødvendig». En grusom tanke begynte å ta

form i mitt indre. Jeg hadde nettopp gitt all kontoinformasjon til en spekulativ nettside som ikke ville ta meg med til Midtøsten likevel. Det var definitivt *ikke* den beste måten å spare penger på. I frykt for at jeg kanskje var blitt ranet, logget jeg meg umiddelbart inn i nettbanken. Lettet så jeg at det ikke var noen nye transaksjoner ennå, men for alt jeg visste var det bare et tidsspørsmål før kontoen ble tømt. I ettertid fant jeg ut at facebook-svindlere har lurt reiseglade folk som meg i stor skala med slike virituelle omvisninger. Jeg var heldig jeg ikke ble loppa for rubbel og bit!

«Spar penger» var altså noe jeg ikke hadde teken på, så det var innlysende at det beste nå var å «skaffe nye midler». Jeg oppsøkte straks min mor for å låne bankkortet hennes. Hun sendte meg bare et skeptisk blikk, og jeg innså at slaget var tapt.

«Grav deg ned i snøen om nødvendig»

Reiseplanene mine var nå ille ute. Det føltes som jeg hadde blitt nektet

ombordstigning etter å ha gjennomført bagasjeinnsjekk, sikkerhetskontroll, skaffet nødpass og navigert meg fram til riktig gate. Regjeringens femte reiseregel fikk med dette en spesielt sterk appell: «Vend i tide». Noe skamfull svelget jeg nederlaget og lot det synke inn at jeg ikke fikk besøke den hellige byen.

All motgangen hadde begynt å tære på psyken. Nederlag etter nederlag hadde slått meg tilbake, og det var like før jeg tydde til fjellvettregel nummer ni: «grav deg ned i snøen om nødvendig». Et blikk ut av vindu fikk meg raskt til å avvise denne tanken. Snøen hadde så godt som uteblitt på denne kanten av landet, og jeg anså det som urimelig å grave meg ned i en centimeter med haggel. Jeg følte meg utmattet, tom for innhold, og ikke minst teknologisk inkompetent – noe som er svært kritisk for en jente på 20 år. Dessuten hadde jeg begynt å få betydelig vondt i ryggen. Det kunne komme av den harde pinnestolen jeg satt på, eller kanskje det bare var stress. Det siste alternativet satte en støkk i meg. Folkehelseinstituttet har gjort det kjent at stress over tid kan øke risikoen for hodepine, nakke-, skulder- og ryggsmærter, angst, depresjon og hjerte-/ karsykdommer.

Den siste timen er kommet

Jeg følte meg ikke bra. En bølge av angst skylte over meg, og det var som jeg kunne kjenne hvordan blodårene sakte trakk seg sammen og lot kroppen visne bort, snart ville jeg ligge som en livløs kropp på gulvet. Det var i dette nødens øyeblikk at jeg hørte skritt i trappa. Pappa dukket opp i døråpningen, og jeg innså hva jeg hadde glemt. Reisevettregel nummer fire så klart: «Lytt til erfarne reisende». Utmattet fant jeg fram til «Machu Picchu Tour & Travel Guide» på Youtube etter en overbevisende reiseskildring fra en erfaren backpacker. Jeg trykket meg inn på youtube- videoen og en liten, men livlig mannsfigur utbrøt: «Welcome to Machu Picchu, this place is incredible!».

Tåkete og regnfullt vet jeg ikke om inkaenes rike så særlig «incredible» ut, men jeg priste meg i hvert fall lykkelig over å ha kommet meg til det store utlandet uten å pådra meg betydelige fysiske skader eller hjerteinfarkt på veien.

NATTMAT OM DAGEN: Pølser og pornografi

Pølsketerene er atter på jakt etter ferske pølser, men finner andre snabber. På Narvesen i Søndre gate møter de Porno-Terje.

TEKST: Le Dog, Oignon Frit og Dijon | FOTO: Pølsketerene og Porno-Terje | ILLUSTRASJON: Astrid Bøhler

PØLSEMANN: Porno-Terje er vår favorittpølseselger noensinne.

Pølsketerene er tilbake i byen og sprader atter en gang selvsikkert gjennom Trondheim sentrum. Idet de passerer Britannia Hotel tar de en sving til venstre.

– Skal vi gå inn her? spør Dijon, og peker på en lite øyensynlig Narvesenkiosk.

– Narvesen?

Oignon Frit og Le Dog stopper midt på fortauet og stirrer skeptisk på Dijon.

– Merde, jeg er lei av reisebrev, luksurlunsj på hotell og varehusbuffet! Jeg vil bare ha en god, gammeldags pølse, sier Dijon med påtatt innlevelse.

Oignon Frit lar seg overbevise og stemmer i:

– Vi har sett oss lei på fiffen! Tilbake til moderskipet!

De tre roper unisont ut:

– Narvesen!

Legenden Porno-Terje

Den lille kiosken ligger klemt inn mellom Gjensidige og Handelsbanken. Med andre ord midt på Trondheims Wall Street. Dijon tørker ansiktet med en serviett så fort de entrer sjappa.

– Jeg har fjeset fullt av kondens. Det er ikke lett å gå med munnbind og briller.

Bak disken står hele Trondheims skjulte pølsmogul, hele trøndelags gastronom, hele Norges pornochef i inkognito, Porno-Terje. Oignon Frit bestiller, og Porno-Terje rekker

fram hånden med en stor, saftig, baconsnurret ostepølse. Pølsketerene slikker seg grådige om munnen.

Men før de får bestilt, legger pølsketerene merke til noe underlig innerst i en krok. Mellom *mote*, *historie* og *bil* og *MC* finner vi Terjes egen hylle: *erotikk*. Dijon går bort til seksjonen med fotografiene av lettkledded kvinner. Han gliser og trekker fram kameraet for å dokumentere den triste hyllemeteren.

– Hvilken taper er det som kjøper porno på Narvesen, egentlig? spør Oignon Frit oppgitt.

Porno-Terje forteller at det er ganske få.

– Men det var en periode det var en enorm økning. Masse mannfolk kom og kjøpte – amerikanere hele gjengen. Jeg fant ut etterpå at det var NATO-soldater fra Trident Juncture-øvelsen.

Fersk burgergrill

Le Dog peker med en slapp pøsefinger på en brun, innskrumpet kjøttklump som ligger på varmen og ruller i sine egen aske, før han utbryter:

– Hvor lenge har hamburgergrillen ligget der? Helt ærlig.

Porno-Terje kikker brydd ned mot den kremerte lille pøseklumpen,

før han taust lempet den ned i søpla. Behendig plasserer han en ny burgergrill på plata, mønstrer et selger-smil over leppene, og svarer uaffektet:

– Den er rykende fersk.

– Da tar jeg en kroppstemperert lompe og rykende fersk hamburgergrill. Dekket med Iduns edle dråper, *bien sûr*, sier Le Dog.

Burgunder

Oignon Frit og Le Dog nyter pølsene sine, hvis sødme og safter bare finner sin like i litteraturen på hylla. Dijon ble noe opphenget i disse fotografiene, men er nå klar til å bestille:

– Kan jeg få en ostepølse i lompe med Idun og burgunder?

– Jeg trodde burgunder var en vin, skyter Oignon Frit inn før hun legger til:

– Eller en farge?

Dijon utstøter et nedlatende knegg og skal til å svare, men Le Dog kommer ham i det såkalte forkjøpet:

– Burgund, eller *Bourgogne*, refererer selvsagt til det historiske hertug- og kongedømmet i det som i dag utgjør Frankrike. Jan van Eyck har utført en rekke malerier av denne stolte, *malheureusement perdu*, nasjon. Blant annet fantes et spesielt mesterverk, dessverre også tapt, som foreviget øyeblikket der kongen av Kypros under en festmiddag kveles til døde på Burgunderhertugens sennepsdynkete *sausage*, og der den døende kongens ansiktsfarge angivelig på en prikk liknet burgundersennepen. Forøvrig inntraff dette triste endeliktet angivelig på bakgrunn av en dårlig timet, og nokså tørr, vits.

Oignon Frit har lyttet interessert, og legger til:

– Da tar jeg sennep jeg også.

EROTISK: Dijon er flink til å ta bilder av erotikkhylla.

PØLSEDOMMEN

- Atmosfære:** Klassisk Narvesen-atmosfære. Betjeningen er gjemt bak pleksiglass, erotikken står åpent tilgjengelig.
- Smak:** Oste- og baconpølse er forbausende godt, spesielt når du får det i lompe. Fersk hamburgergrill er bedre enn gammel.
- Utvalg:** Det var lenge mellom kundene, så Porno-Terje hadde ikke så mye på grillen – men han pisket opp en rykende fersk hamburgergrill på kort varsel!
- Service:** Porno-Terje overgikk all forventning. Han tok til og med bilde av oss.
- Totalopplevelse:** Lomper, porno, burgunder og godt selskap.
- Metthetsfølelse:** En solid potetlompe gir en mye mer vederkvegende metthetsfølelse enn pølser skjult i slapp loff («brød»).

Anbefales for: NATO-soldater uten tilgang til internett.

Klientell: Ikke så mange. Butikken ligger litt bortgjemt.

Høydepunkt: Lomper! Og Porno-Terje, en sjarmerende byoriginal.

Nedtur: Ingen dijon, men deilig burgunder.

Hvilken taper er det som kjøper porno på Narvesen, egentlig?

Les flere av de tre pølsketerenes eventyr på underdusken.no

MED HENDA I TRONDHJÆMSJORDA

I kunstprosjektet *Grunntanker* undersøker Veslemøy Lilleengen jord hun henter fra forskjellige steder i Trondheim by. Resultatet ble en kjærlighetserklæring til byen og folka i den.

TEKST: Hedda Krogseth Vikene | FOTO: Jonas Aagaard

En kald mandag formiddag sitter Veslemøy Lilleengen i vinduet på Babel visningsrom i Mellomveien 4 i Trondheim. Her har hun snart sittet, hver dag, i to måneder og jobbet med kunstprosjektet *Grunntanker*.

Hun sitter der i blå arbeidsklær med skitne hender og lager dorodango, kuler laget av jord fra rundt om i Trondheim. Lilleengen sier at hun trives med å sitte her.

– Det er som å se på TV, det skjer noe hele tiden.

Det er ikke bare hun som observerer andre, men også forbigående hilser på henne.

En eldre dame går forbi vinduet ute på fortauet. Hun får øyekontakt med Lilleengen i vinduet og hilser blidt.

– Hun hilser jeg på hver dag, sier Lilleengen mens hun smiler og vinker tilbake.

Japansk teknikk i kunstprosjekt om Trondheim

Hikaru dorodango er en japansk kunstform der jord og vann bli modellert til en kule. Videre polerer man kulen ved å koppe den i et krus eller eggeglass.

Lilleengen forteller at hun kom over dorodango-teknikken på internett.

– Jeg har svart belte i googling. Jeg ser så mye på Youtube. Jeg kom over det og tenkte jeg bare måtte teste det ut. Trodde først jeg ikke skulle få det til, men måtte prøve likevel.

Lilleengen hadde uventet suksess på første forsøk.

– Den først kula ble bare helt perfekt! Så tenkte jeg «shit det her skal jeg holde på med!» sier Lilleengen med iver i øynene.

Lilleengen er vokst opp med matjord, men det er ikke før i voksen alder at jord har blitt en del av kunsten hennes.

– Jeg er vokst opp på gård. Da tenkte man at man veit alt om gårdsdrift, at slikt sitter i kroppen. Ettersom dyrking av planter hjemme ble populært merket jeg at andre hadde mer kunnskap om dette enn meg. Da tenkte jeg bare «faen, jeg kan ingenting». Jeg kjente at jeg manglet tilknytning. Dermed begynte jeg å utforske jord som materiale. Så det har jeg gjort i to år nå.

En kjærlighetserklæring

Det er ikke første gang Lilleengen har brukt jord som utgangspunkt i et kunstprosjekt. Lilleengen vokste opp på gården Vestråt på Ørlandet. Hennes kunstprosjekter har vært preget av oppveksten.

– Jeg jobber ut fra autoetnografisk metode, et narsissistisk inferno egentlig, dermed blir det en slags kobling til gården.

Tidligere har Lilleengen laget kunstprosjektet *Heimstavn*. Her lagde hun 52 kuler av jord fra hjemgården. Med *Heimstavn* vant hun debutantprisen på *Årsutstilling for Norske Kunsthåndverkere* 2019. Videre ble det kjøpt av Nordenfjeldske kunstindustrimuseum her i Trondheim.

– Det er svært altså, så det trodde jeg aldri skulle skje, sier Lilleengen når hun kommenterer det tidligere prosjektet.

Så Lilleengen fortsatte med jord som materiale, men denne gangen fra Trondheim, byen der hun nå har bodd største delen av livet sitt. Det er her hun hører til nå.

VESLEMØY LILLEENGEN

- Født i 1975.
- Utdannet ved Kunstakademiet i Trondheim i 2018.
- *Grunntanker* utstilles fra 5.–21.februar

TRE RASKE

Tenker du mye på jord for tiden?

– Ja, man blir jord-gal. Det sier alle som har vært her og jobba med kulene.

Når bestemte du deg for at utøvende kunst var et yrke for deg?

– Jeg er tredjegerasjons kunstner, så jeg er ødelagt fra barnsben av. Jeg har egentlig hele livet prøvd å ikke bli kunstner, men det bare dro meg inn.

Spent på utstillingen som starter 5.februar?

– Jeg gleder meg.

– Jeg er jo trønderpatriot. Jeg har bodd et år i Bergen, og det var da jeg merket det. Prosjektet *Grunntanker* er en slags undersøkelse av Trondheim, men også en kjærlighetserklæring.

Fra jords odør til eksistensielle refleksjoner

Lilleengen viser frem jorden hun har fra flere steder i Trondheim. Alle ligger i zip lock-plastposer markert med hvor jorden er fra. Når de ligger der sammen kan man se forskjellen på dem.

– Jord er så forskjellig. Forskjellige fargenyanser, lukt, teksturer. Byjord er jo det skitneste og verste du kan få. Det er jo rester av oss alle. Industri, søpla vår, begravde mennesker også, og dette er oss liksom. Det viser hvordan vi har levd sammen.

Praten glir over fra lettbeint snakk om rare lukter på byjord til et mer eksistensielt nivå.

– Det er litt fint aspekt med det også. Det viser at vi er en del av kretsløpet. Det er vi som er til stede og har en slags betydning for byen. Man kan se opp mot stjernehimmelen og føle at lille meg ikke har noen betydning, men det har man faktisk, fordi man blir til jord og det vokser ting fra det igjen. Ikke at man er så supernødvendig og at ting går til helvete uten oss, tvert imot egentlig, men vi har en form for betydning. Det liker jeg.

JORDA VÅR: Veslemøy Lilleengen er fascinert av jorda fordi den inneholder rester av oss og kulturen vår og viser hvordan vi har levd.

En tanke bak det hele

Lilleengen tar fram en sil for å vise prosessen sin når hun skal lage dorodango. Sila har tilhørt bestefaren og den er blitt brukt på gården hun er vokst opp på.

Silen gir en fin masse, litt som filtermalt kaffe. Lilleengen heller litt vann oppi massen og former jorden til en kule. Hun leter frem et eggeglass og kopper jordballen.

– Man blir veldig glad i den kula man lager. Det er ikke en eksakt vitenskap. Man må sjekke den hele tiden. Jeg kan finne på å stå opp om natten for å sjekke.

Det er et tidkrevende prosjekt, men det har mye omtanke ved seg.

Arbeidsbuksene hun går rundt med er også bestefarens gamle bukser. Lilleengen viser mer og mer at alt hun har eller gjør har en historie eller baktanke. Hun er ikke redd for å bli litt skitten på hendene, samtidig er mye av kunsten hennes basert på at hun jobber med folk.

I prosjektet *Grunntanker* inviterer hun inn enhver som er interessert. Sammen lager man kuler av jord og har en samtale mens man arbeider. Samtalen er en vesentlig del av prosjektet.

– I de fleste prosjekter jeg har er samtalen en del av det. Jeg pleier egentlig å skrive ned samtalene, men det sluttet jeg med i dette prosjektet. Flere har behov for å prate nå, så jeg

valgte heller at samtalen skulle forbli i dette rommet og alt som skal være igjen etterpå er disse kulene man har laget.

Lilleengen viser oss de ferdige kulene. Hun husker godt hvor jorden er fra og hvem som har laget dem.

– Bare ta på dem, om man har sprita hendene får man ta på alt her! sier hun med et flir.

Alle kulene er forskjellige. Farger, glatthet, tyngde, størrelse og når man tar på de merker man at kulene er forskjellig i formen.

Folkene gjør Trondheim

Lilleengen forteller om bakgrunnen til at kunstprosjektet heter *Grunntanker*.

– Det er to deler: Den fysiske grunnen vi går på, altså jorden, og de tankene vi har som er felles. Det er for å vise at det er vi som er byen. Folkene gjør Trondheim. Vi skaper grunnen og tankene vi har er med på å forme den.

Hvordan er det å være kunstner nå?

– Masse er avlyst, men jeg er privilegert som bare rakker'n. Jeg har jo dette prosjektet.

Det er Trondheim kommunes kulturfond som støtter dette prosjektet, hvor viktig er det at de gjør slikt?

– Trondheim er jo utrolig nyskapende når det kommer til kultur. De vil være en kulturby, så de har en intensjon om å dra kunst fram.

Er Trondheim en bra by å være kunstner i?

– Absolutt, det er mange nye og interessante utstillingsrom. Vi mangler bare litt atelier. Det jobbes det med, men det koster penger.

Så det føles bra være her på Babel?

– Se her da! sier Lilleengen med stor iver og slår ut armene.

Hun virker veldig fornøyd med sin nåværende arbeidsplass. **UD**

PRIVILEGERT: Veslemøy Lilleengen er takknemlig for at hun får stille ut i en tid da mye er stengt.

UNIKE: Ingen av dorodango-kulene blir like.

SUPERLETT PÅ STUDENTBUDSJETT:

MAKARONIGRATENG MED HINT AV FISK OG OSTEPOP-PASTA

Ingen imponerer og noen skuffer i butikkens utvalg av ferdige middagsretter til under 30 kroner.

TEKST OG FOTO: Stefan Kaliski | ILLUSTRASJON: Serena Guler

Det er vanskelig å finne ferdigmat tilpasset et stramt studentbudsjett. Og i alle fall hvis middagen skal koste under 30 kroner. Men ute i butikkenes evige rekker med ferdiglagde middagsretter finnes det noen billige alternativer som kun trenger en runde i mikroen eller oppkok i kasserollen. Her blir de billigste middagsrettene bedømt ut ifra konsistens, presentasjon, råvarekvalitet og ikke minst smak.

Dagens pasta:
penne med kylling
(Coop)

Pris: 26,10
Coop har komponert sin egen pastarett med penne, kylling, spinat og sopp. Hele herligheten er drapert i en tynn fløtesaus, som visstnok skal være kremet. Til tross for sausens utvannede konsistens, er penne med kylling en heller smakfull affære. Pastaen blir kanskje i det dvaskeste laget, men en framtreddende smak av løk, spinat og sopp gjør underverker. Kokken på Coops ferdigrettkjøkken skal også ha honnør og salutt for at hun har brukt ekte kylling, ikke maskinelt utbenet kyllingkjøtt (MUK).

Pytt i panne
(First Price)

Pris: 15,90
Denne klassiske restematen er noe de fleste av oss slenger sammen basert på hva vi har liggende på kjøkkenet. Denne gangen er det First price som har tatt en opprydning i spiskammeret der de har funnet potet, løk og svinekjøtt (med 66 prosent svinekjøtt). Potetbitene er myke og melete. Samme hvor mye kokken prøver er det umulig å få til noen skikkelig stekeskorpe. Alt blir til en ulekker vellag som domineres av en kunstig kjøttsmak, lik skinken på Grandiosa eller kebabkjøttet på det lokale gatekjøkkenet. Tips: Utrolig nok smaker denne møkka best alene, så du kan droppe egg og brød.

Pizza med skinke
(First Price)

Pris: 17,90
Påstandene om at det bare er italienere som kan lage pizza har for lengst blitt gjort til skamme. Amerikanerne har sin pannepizza, Norge sin Grandiosa mens Tsjekkia har sin First Price pizza med skinke. Og heldige er vi som har fått importere denne lekerbiskenen hit til Norge. Pizzen er med sin luftige og småtykke bunn en kryssning mellom amerikansk og såkalt norsk. Skinken har en for framtreddende røykaroma og er en anelse for salt, men helheten reddes i land av saftig paprika og krydderier. Hvordan all paprikaen har havnet på den ene siden av pizzen er for meg en gåte like stor som at noen velger Grandiosa framfor denne tsjekkiske rakkeren. Den har en tilsvarende hurtigmatsmak som sin norske kollega, men smaker også mer av oregano, pepper og basilikum.

Fiskegrateng
(Rema 1000)

Pris: 13,00
Å kalle en grateng med 20 prosent sei for en fiskegrateng er i freidigste laget. Til tross for at Rema 1000 har spart på fisken har den trønderiske lavpriskjeden ikke vært gjerrige på makaronien, som utgjør en fjerdedel av retten. I sin lille aluminiumsform minner gratengen om noe gamle mennesker i kommuner uten kraftinntekter får servert på julaften. Men fiskeskinnet bedrar. Fiskegratengen har et lokk av sprø brødsuler og den hvite sausen gjør seg godt sammen med sei og pasta. Kanskje en anelse for tynn og en brødsule for salt, men man kan ikke få hva som helst for en tier og tre kronestykker. Tips: Pimp opp gratengen med kokte poteter og revet gulrot. Hadde fått et øye mer på terningen om den het «makaronigrateng».

Pasta Formaggio
(First Price)

Pris: 11,40
– Mamma Mia! En småkorpulent italiensk servitør med svart bart kommer ut til deg der du sitter utenfor en pittoresk fortausrestaurant. Ved ditt lille kafébord på den italienske piazzaen får du servert en ekte italiensk pastarett: Pasta formaggio. Det høres ut som smakfull komposisjon med flere sterke oster, men forestillingen svarer ikke til den retten som befinner seg hjemme på kjøkkenet i Norge. First Price Formaggio er gult pulver som ved hjelp av en dæsj vann blir til en pastarett som smaker ostepop og lukter stramt av herregarderobe. Selve pastaen har en konsistens som minner om gamle kluter. Slapp og ihjelkokt. Hele greia fungerer bedre som et alternativ til snacks enn som middagsrett.

Pizza Margherita
(Coop)

Pris: 23,00
Verdens enkleste pizza er avhengig av smakfull tomatsaus og ost, samt en sprø bunn. Greit nok at Coops Margherita har en bunn som er sprø i kantene, men det hjelper ikke når den er dvask i midten. Tomatsausen er åpenbart laget av en kokk som elsker tomatpuré og har glemt krydderhylla hjemme, mens osten som skal være italiensk mozzarella smaker norsk gulost.

Les flere anmeldelser på underdusken.no

Skimote og vinterens hot or not

Spåkonene har sett inn i glasskula si og har kommet frem til nye innsikter innenfor mote- og kulturverdenen.

Tekst: Hedda Krogseth Vikene, Tomine Barstad Solvang | Illustrasjon: Benedikte Ytterli

Moteredaksjonen har funnet ut at det sosiale livet skjer i skiløypa, siden det nå er slutt på hyggelige sammenkomster innendørs i varme stuer. I løypene kan vi fremdeles holde vennskap i live, og derfor har vi samlet våre beste tips til en uforglemmelig skitur. Nyt snøen mens den enda er kald!

Fire tips til hvordan du kan skille deg ut i løypa

Balaklava

Om det er én ting som burde strikkes denne vinteren, er det den klassiske balaklavaen. Balaklavaen er enkel å strikke, og er i tillegg et ekstremt praktisk plagg som passer på at hodet, fjeset og halsen skjerms fra den beinharde kulda. Pussy Riot var tidlig ute med denne trenden, og allerede i 2011 kunne vi se de fargerike hettene på de russiske damene. Først ti år senere har de blitt hjemmekoselige her i Norge, og det var da litt for seint. Vi velger heller å være positive og ser på det som en 10-årsmarkering.

Skidress

Barnehage-looken er tilbake. En vinterdress passer til alle aktiviteter: Skitur, butikktur, sykkelstur og gåtur til postkassa. Hold deg varm denne vinteren med minimal innsats med dette alt-i-ett vinterplagget. Om

trenden holder seg til sommeren må vi dra fram one-piecen igjen.

Skaut

Har du sett bilder av bestemoren din da hun var ung og gikk på skitur? Dette er en stil vi håper å se i løypa, og som vi selv definitivt skal bidra til at skjer! Hvor *chic* er det ikke med et flagrende silkeskerf i rennafart fra toppen av Skistua til Sverresborg. Man tar det man har og spenner på seg skia. Skautet skåner i tillegg kinnene dine, samtidig som du ser glamorøs ut mens du svette. Tenk Dronning Sonja på topptur.

Solbriller

Du trenger ikke kjempedyre, raske briller for å gå fort i løypa, ei heller for å se kul ut. Det holder med de fake ray-bansa du kjøpte for ti år siden i Tyrkia. Alt kler den smukke, for det er viktig å beskytte øynene sine.

Trendalarm: Prinsesse Dianas frisyre

Emma Corrin har nylig portrettert den populære prinsessen på skjermen, og dermed har den ikoniske stilen igjen fått en ny renessanse. Det vi derimot savner å se, er den fluffy frisyren. Og vi har troa på at den kommer til å dukke opp sakte, men sikkert gjennom vinteren.

HOT

Sovjet-disko

Med debutalbumet *Visions of Ultraflex* har den norsk-islandske duoen Ultraflex ført Sovjet-diskoene inn i 2020-årene. Sovjet-estetikken kan spesielt ses i musikkvideoen til «Olympic Sweat», og vi digger det. Det er noe med blandingen av *Twin Peaks*, neon-grønt og 90-tallsbeats som gir oss de vildeste assosiasjonene. Akk, Sovjet.

Hjemmesneakra klær

For de som er heldige og eier en symaskin så er dette en trend det bare er å kaste seg på. Dette har vært HOT lenge, men trenden har toppet seg nå som flere har fått en annerledes fritid. Det gjør ingenting om du ikke er fingernem, uteligger-looken er uansett trendy.

Tartanmønster

Kilt er ikke tilbake ennå, men plaggets mønster er det. Vi lurar på når noen skal ta opp at de er krenket på vegne av skotter og irer siden denne trenden er appropriasjon av deres kulturarv? Mens vi venter på en illsint kronikk kan vi i hvert fall si at det er et folkelig preg over mønsteret. Det er i hvert fall det Jonas Gahr Støre håper på når han leker arbeiderklasse.

NOT

Konspirasjonsteorier

Denne trenger ingen nærmere forklaring enn at det er ugreit å tro på alt du leser på internett, samtidig som det er svært ukult å være skeptisk til vaksinen. Det er lettere å finne ut hva som er i vaksiner enn hva det er i Pepsi Max. Kritisk tenkning er en fin ting.

Vogue

Verdens største motemagasin er herved dømt uaktuelt og siste dråpe var oppstyret rundt Kamala Harris-forsiden. Magasinet står generelt i hardt vær om dagen, og derfor er det bra at vi er her for å geleide dere gjennom dette sirkuset som moteverden faktisk er. Faen ta definisjonsmakta, «eat the rich» og alt det der.

Sko

Om vi må sitte innendørs resten av vinteren dør kanskje utesko ut ... slik som Dodo-fuglen. Eller så blir sko like irrelevant som slips. Raggsocker er så mye bedre enn sko uansett. Vi er jo bare hjemme for tiden, så hvorfor bry seg? Sko er oppskrytt.

Bittersøt sommarflørt

Sommeren '85 er ein vond, pinleg og forbausande komisk fransk-belgisk film.

TEKST: Guro Underdal Hermansen | FOTO: 2020 Mandarin Production

Det er fransk sommar på åttitalet, og vi får sjå korleis ein 16-åring manøvrerer seg gjennom veker med intens forelsking, tap og psykiske påkjenningar. Filmen er Alex si oppleving og skildring av vennskap, kjærleik, utdanning, familie-relasjon og død.

Dersom du sit i kinosawlen med eit håp om å få sjå ein fransk versjon av *Call me by your name* (2017) vil du få ei overrasking. Sjølv om lerretet er fylt med nostalgiske bilete av eit framandspråkleg homofilt par og ei svunnen tid (les: åttitalsklede, pastellfargar og neonskilt), sluttar likskapane der. Dette blir sjåaren merksam på allereie i første scene, når Alex byrjar å fortelje historia om korleis eit menneske blei til eit kadaver. Ganske snart blir det gjort klart at det er kjærasten, David, som er kadaveret han snakkar om. Filmen er ei oppnøsting av kva som førte til hans død, og med denne tragedien som bakteppe kan fleire klissete scenar leggjast inn, utan at filmen i seg sjølv blir ein klisjé.

Eit døme er at David blir introdusert ved at han på heroisk vis seglar inn på lerretet, lyst opp og i bar overkropp, for å redde Alex frå å kante med seglebåten. Slike korny scenar kan umogleg ha blitt lagt inn utan ironi, og gjer på den måten forteljinga mindre mørk og meir humoristisk. Det er også nokre lidenskapelege scenar, og desse opplevde eg som eit mislukka forsøk på å skape noko vakkert og smakfullt,

der det heller blei ei blanding mellom kleint og ufrivillig morosamt.

Det er likevel ikkje desse scenane som er så vonde å sjå på, at einaste råd er å vri seg i kinosetet i rein smerte. Det gjeld særleg den upassande oppførselen til David sin mor, som kan opplevast direkte overgripande, både fysisk og psykisk. Sjølv om ubehaget kanskje vitnar om noko vellukka, er det likevel ikkje noko som blir gått skikkeleg inn på, og ein blir sitjande igjen med ei opprivande kjensle.

Dette gjeld også ei rekke andre interessante tema, som det ikkje blir dukka særleg inn i. Blant anna tema som psykisk helse, lærar-elev-relasjon, utdanning, jobb og korleis menn snakkar om kjensler. Denne

noko overflatiske skildringa gjer *Sommeren '85* til ei fragmentert oppleving, der interessante tema blir valt bort til fordel for blindande, lidenskapeleg kjærleik.

Sommeren '85 er likevel verdt å sjå, anten som eit tilskot for å drøyme seg vekk til varmare strøk, eller på grunn av éi scene aleine. Dramathrilleren er basert på boka *Dancing on my grave* (1982), skrive av Aidan Chambers, og scena der Alex dansar på grava, akkompagnert av Rod Stewart sin «Sailing», gjorde at eg følte meg både opplevingsmessig rikare, og lettare til sinns, då eg reiste ut i den kalde lufta i Trondheim igjen.

Les flere anmeldelser på underdusken.no

Kommentar:

Digitale plattformer krever kreative utløp

TEKST: Kasper Myrhaug Galtå

Det er dags for at artistene utforsker mulighetene digitalisering åpner for.

Dagens unntakstilstand har for mange blitt den nye normalen, noe som har ført til at festivaler og konserter slik vi kjenner dem så og si er ikke-eksisterende. Ettersom har det vært utallige forsøk på å gjenskape de varme minnene gjennom en musikalsk virkelighetsflukt i den teknologiske verden. Dessverre har fokuset vært feil. Det dveles for mye ved hvordan konserter tidligere har blitt gjennomført, noe som hindrer artister i å se mulighetene det digitale formatet gir.

Forandring skaper muligheter, men i dette tilfellet har mulighetene både vært tilgjengelige og synlige allerede en god stund. Allerede 2. februar 2019 hadde dataspillet Fortnite sin første virtuelle konsert med Marshmello, noe som skulle vise seg å bli en braksuksess med hele 10,7 millioner tilskuere. Dette ble toppet da opportunisten Travis Scott i april 2020, også gjennom Fortnite, satte i gang et fenomenalt show der hele 12,3 millioner tilskuere tok en pause fra den virtuelle brutaliteten. Dette kan

omtales som et paradigmeskifte innen konsert- og musikkbransjen, imidlertid denne typen eksponering tidligere ikke har vært hensiktsmessig i fysisk format.

Dessverre hadde ikke disse showene den påvirkningen de burde hatt og de aller fleste har fortsatt med det klassiske konsertformatet, bare i virtuell form. En sløv løsning, blottlagt for kreative evner – der mange av de betalende tilskuerne deltar for å bedre den økonomiske situasjonen artistene befinner seg i. Selv om artistene kanskje selv ikke er klar over det, er det lite som skiller disse opptredene fra en gatemusikant med en sliten lue liggende foran skotuppen. Bortsett fra at sistnevnte tilbyr genuin livemusikk, men da uten et stort navn å støtte seg på.

Det visuelle innen musikk har lenge vært av viktighet, og nå mer enn noen gang. En artist som virkelig har mestret skiftet er Chance the Rapper. Med fire knallsterke musikalske fremtredener har han vist at virtuelle konserter åpner

opp for et kreativt utløp som ikke er mulig i tradisjonell form. Spesielt den siste konserten til Chance peker seg ut, der han benytter scener fra kjente filmer og TV-serier, samtidig som lydbildet er i konstant forandring gjennom innslag av grandiose kor og nye instrumentalister ved scenebytte.

Det blir naivt å tenke at man skal framføre sanger på samme vis som i fysisk format når det fundamentale premisset er forandret. Samtidig trenger det ikke å være like storslagent og grasiøst som Chance sine konserter, noe nettkonsertfenomenet «Tiny Desk» av NPR har vist de siste årene. Selve formatet er simpelt, men samtidig nøkternt og personlig, noe som viser at det ikke trengs mer enn en original idé. Selv etter pandemien bør artister fortsette å utforske de endeløse mulighetene vi har i dag, men spesielt nå, da en vanlig konsert ikke har i nærheten av samme effekt uten et fullsatt publikum og høyttalere i verdensklasse.

ILLUSTRASJON: Victoria Stenshagen

ISABELLE EBERDEAN — artisten som tar pandemien på strak arm

TEKST: Lisa Bye | FOTO: Kristian Marcellius Benum

Som demoartist til årets Trondheim Calling og med debut-EP rundt neste sving, har trondheimsartisten Isabelle Eberdean flere jern i ilden.

Isabelle tar oss med på en av hennes faste gåturer langs Brattørkaia mot sentralstasjonen i Trondheim sentrum. Til tross for de mange minusgradene denne dagen, har hun et smil om munnen og en varm tilstedeværelse. Samtidig forteller hun om et tungt siste år på jazzlinja ved NTNU, hvor hun er avgangstudent til sommeren. Planlagte turneer og konserter er blitt avlyst, og sangeksamen foregikk digitalt.

– Jazzlinja pleier å arrangere bachelorkonserter i Dokkhuset. De som gikk året før oss fikk ikke gjennomført sine, men jeg håper det vil være mulig for oss. Det er noe jeg har sett fram til helt siden jeg startet på studiet. Hver gang jeg har vært på bachelorkonsertene til andre, har jeg alltid tenkt: «Jeg gleder meg til det der blir meg!»

Klar for Trondheim Calling

I fjor sommer kunngjorde bransjefestivalen Trondheim Calling at de flytter festivalhelga i 2021 fra januar til juni, på grunn av koronapandemien. I desember ble Isabelle Eberdean sluppet som én av demoartistene for festivalen og i annonseringen kom nyheten om at en ny EP på vei. Isabelle forteller at første singelslipp fra den nye EP-en allerede kommer i februar.

– Da vi startet prosessen for denne EP-en, føltes det som en evighet til slippet, men nå er den her. Det startet med at jeg allerede samarbeidet med en produsent i Eidsvoll om musikk for det andre bandet mitt, Maysha. På det tidspunktet hadde jeg noen egne

låter som lå til gode, men som jeg ikke visste hva jeg skulle gjøre med. Da produsenten fikk høre dem, ville han hjelpe meg med å realisere dem til en EP, og jeg kjente med en gang at det var veldig riktig.

Debututgivelse som soloartist

EP-en har fått navnet *Internal Monologue*.

– Den handler egentlig om livet generelt: Ting jeg ser, hører eller leser om. Jeg kan for eksempel få inspirasjon av å se en person på gata som interesserer meg. Den ene låta, «Inner Thoughts», var egentlig aldri tenkt til en EP, men jeg ble så fornøyd at den endte opp som tittelsporet. Det er favorittlåta mi fra EP-en. Jeg er veldig fornøyd med å få skape en rød tråd gjennom hele plata.

Isabelle forteller at sjangermessig består EP-en av en blanding mellom hiphop, jazz, RnB og kanskje et lite snev av pop.

– Det er de sjangrene jeg alltid har brent for, så det at jeg fikk til å lage noe som er mitt eget innenfor de sjangrene, er jeg veldig stolt av. Ofte passer jo det man skriver ikke helt inn i de sjangrene du ønsker, men jeg er veldig glad for at EP-en ble som den ble.

Med produsent på laget, og plateselskapet Monstera Records i ryggen, fikk trondheimsartisten mot til seg til å slippe musikk til eget soloprojekt. Isabelle bidrar på vokal, piano og som sangtekstforfatter.

GODT KJENT: Isabelle er oppvokst i Trondheim, og viser oss de fineste gåturrutene i sentrum

– Jeg har skrevet musikk siden jeg var rundt 14 år. Jeg skal innrømme at jeg kan være veldig perfektionist, så det å slippe babyen min ute i offentligheten kommer til å bli veldig skummelt. Det er jo tekster som handler om mitt eget liv, så det er veldig personlig. Man lurer på om folk kommer til å like det.

Erfaring fra TV-skjermen

Tross sin unge alder, har Isabelle en bakgrunn som skiller seg fra de fleste. I 2017 var hun med i sangkonkurransen *The Voice*, med Morten Harket som mentor. Fire år senere er hun straks ferdig med bachelorstudier i utøvende musikk. Isabelle beskriver de to erfaringene som en stor kontrast.

– Da jeg deltok i *The Voice* var jeg 18-19 år og gikk på folkehøgskole, og for meg var det en helt ny og overveldende opplevelse. Du blir eksponert for TV, intervjuer, kamera og aviser hele tiden. Men for meg bidro det til at jeg tok artistkarrieren min mer seriøst.

Jeg ble flinkere til å snakke for meg og fikk økt selvtillit på scenen. Det er jo en sangkonkurranse, men også en konkurranse i å vise hva du har å by på, så jeg kunne ikke spare på noe. Jeg er veldig glad for at jeg deltok, og har fått mange fine kontakter i musikkmiljøet siden den gang.

Samtidig poengterer hun at å få innsikt i teorien bak musikken også har vært avgjørende for henne som artist.

– Å gå på jazzlinja her i Trondheim er noe helt annet, både sjangermessig og måten å jobbe på. Studiene har gitt meg større forståelse for hvor viktig jazzen er som en grunnmur i musikken, på samme måte som ballett er for all dans. Det gir meg et bedre grunnlag for å utforske nye sjangere. I tillegg får jeg samarbeide med mange dyktige medstudenter. Jeg har vært så heldig å få med en gjeng fra studiet til å spille live sammen med meg og som blir med på Trondheim Calling.

Isabelle trekker fram kontrasten i livesendingene på TV2 og det å være musikkstudent, som en styrke.

– Bare det at jeg under alle disse årene har fått sunget og framført, har gjort at jeg hele tiden har fått utfordret meg selv. Jeg har blitt en mer selvsikker artist, fordi jeg har fått gjort så mye forskjellig.

Koronaen tvang fram kreativiteten

Ikke overraskende har korona-pandemien skapt utfordringer og usikkerhet for Isabelles artistkarriere det siste året.

– Låtene ble spilt inn i studioet i Eidsvoll uten band, for å så vise den til bandet i Trondheim og øve ut fra den ferdige låta. Det har egentlig vært veldig vanskelig, fordi musikkproduksjon er noe helt annet sammenlignet med livemusikk. Men bandet tok utfordringen på strak arm. Jeg har også et stort ønske om å gjennomføre

slippkonsert når EP-en er ute, men jeg frykter jo at den må kanselleres, slik som med mye annet.

Samtidig trekker hun fram viktigheten av å være kreativ i yrket sitt, og at man som artist bør være tilpasningsdyktig.

– Det at jeg har *Internal Monologue* å se fram til, har vært en stor motivasjon for meg under hele koronapandemien, og nå som første singelslipp er rett rundt hjørnet, får jeg bare lyst til å lage mer og mer musikk. Man må bare tenke positivt og satse på at det blir mange spillejobber etter korona!

Trekkes mot større scener

Planene etter endt bachelor er klare. Med artistkarrieren på siden, vil Isabelle fortsette å studere som musikkterapeut i hovedstaden. Hun ler varmt, mens hun forteller at hun har innsett at det er innenfor musikken hun må ende opp.

– Med større og flere scener, og et større miljø for RnB og soul, trekkes jeg i den retningen. Å prøve ut nye ting er også det som vekker kreativiteten i meg. Tidligere har jeg reist mye og hentet inspirasjon fra mennesker og kulturer jeg har møtt, men nå som jeg ikke kan reise lenger, må jeg finne nye måter å oppleve noe nytt på.

Med både plateselskap og produsent i nærheten, ser Isabelle for seg at arbeidet med musikken vil være lettere.

– Om jeg får en idé nå, må jeg ta en åtte timers togtur, og det er en litt vanskelig måte å jobbe på. Jeg er heller ikke så glad i å jobbe over nettet,

SNART DER: Isabelle gleder seg til første singelslipp fra soloprosjektet sitt i februar.

men foretrekker å sitte sammen med produsenten i studio og prøve ut ideer jeg får. Det er da kreativiteten kommer fram.

Før den tid håper Isabelle at hun får flere sjanser til å spille den nye musikken sin live. Med mye usikkerhet rundt sommerfestivalene på grunn av pandemien, er det likevel vanskelig å planlegge framover i tid.

– Men jeg gleder meg mye til Trondheim Calling, fordi det har vært et viktig springbrett for mange andre artister og band. For meg passer det også veldig godt at det er utsatt til sommeren, fordi jeg er mye mer glad i sommerårstiden. I tillegg har EP-en min en mer sommervibe over seg, og det ser jeg fram til å vise. **UD**

trykkpartner

Tungasletta 7 - 7047 Trondheim

ET MODERNE MEDIEHUS

Shame – *Drunk Tank Pink*

Solid på sitt verste, og voldsomt gripende på sitt beste – Shame har gitt oss en god start på musikkåret 2021.

TEKST: Øyvind Soldal Rasmussen | FOTO: Dead Oceans

Etter å ha skapt begeistring i indierock-miljøet med sin debutplate *Songs Of Praise* er Shame endelig klare med sin oppfølger *Drunk Tank Pink*. Post-punkerne fra sør-London leverer her et sett med låter som er hakket mer bråkete og mørkere enn sine forgjengere på debutskiven. På denne plata har det resultert i en relativt stor, men like fullt spennende endring hos bandet.

Ved første lytting er det mest slående på albumet energien bandet åpner med i første låt, «Alphabet». Med gitarriff som skrangler og gaulende vokaler blir budskap om hjelpeløshet og frustrasjon i låter som «March Day» og «Water in the Well» hamret inn, alt i en veldig leken og syrlig stil av britisk post-punk. Man har også låter som «Great Dog», hvor intensiteten blir hevet ytterligere til herlige og brusende toppunkter.

Ut i albumet blir mørkere deler av bandets musikk trukket fram, og vi får et velkomment pust i bakken med «Human, for a Minute», hvor bassens groove driver låten videre. Men det er når disse elementene av mørkt og skranglete, rolig og hardt kommer sammen at albumet oppfyller sitt potensial. Den eskalerende avslutningen på albumet med «Station Wagon», de tykke, tunge og trege gitarene på refrenget i «Born in Luton» som kontrasterer utmerket med versene, og «Snow Day» som med sine stilskifter og mørke tone samler hele albumets lydbilde i en sterk og rensende opplevelse.

At Shame til tider har latt seg inspirere og påvirke av andre band er ikke til å legge skjul på. Enkelte låter føler man at man har hørt før av noen andre, for eksempel «Nigel Hitter», som minner mye om lyden til bandet Parquet Courts. Dette trekker opplevelsen av albumet litt ned, men det er også det eneste nevneverdige ankepunktet. Plata er fylt av solide låter fra start til slutt, og når Shame virkelig finner fram til sin egen unike blanding av lyder får vi servert en rekke minneverdige høydepunkter. *Drunk Tank Pink* er en verdig oppfølger til debuten, og man bør være på utkikk etter neste prosjekt fra den kanten.

Murder Maids – *Knives Out*

Det unge bandet spiller bra, det går fort og det er fett.

TEKST: Tor Magnus Lund | FOTO: Fucking North Pole Records

Trondheimsbandet Murder Maids har hatt en imponerende karriere så langt tatt i betraktning at dette var et band få hadde hørt om før den første av apokalypsen fire ryttere meldte sin ankomst. Med en rekke singler og oppvarmingskonserter for Spidergawd i bagasjen, ga de ut sin første plate den 15. januar. Det er imponerende av en gruppe som tilsynelatende ikke har eksistert i langt mer enn ett år. Mens de fleste band på den tiden ikke rekker gi ut mer enn én EP, har guttene i bandet droppet den fasen og gitt ut et 12-låters album. Produksjonen er av Per Borten – fra Spidergawd, ikke statsminister Borten – den samme som produserte EP-en til Combos. Inspirasjonen fra Combos er tydelig både i produksjon, og låttitler som «Pogojumpingschizotrip».

Albumet er ganske variert til å være et punk-album, med scandirock-aktig allsang slik som «Shout at my Face», ska-punk på «Surf and Skate» og ren hardcore i «I Wanna Fuck». Formelen er trygg, men effektiv. Inspirasjonen fra 80-tallsband som Operation Ivy og Dead Kennedys er tydelig, både tekstlig og musikalsk, men produksjonen er moderne. Det er et polert og rent lydbilde, men langt fra overprodusert.

Det unge bandet spiller veldig bra, det går fort og det er fett. Bruken av referanser fungerer meget bra på det musikalske planet, Bad Brains-aktige gitarsoloer, skatepunk-krydder på trommene og 1989-ish-ska-punk. Referansene fungerer dårligere til lyrikk. Tekster som «Surf and skate, drug abuse and sexy babes» og «I wanna Fuck», mangler den provokative kraften de hadde i 1980 og blir vel antikvarisk. I hvert fall i sammenheng med låter som forstås som seriøs kritikk av barnevernet og psykofarmaka.

Utenom på det tekstlige planet er det en sterk og variert debutplate. Det rykker ordentlig godt i rockefoten. Som en selvfølge i norsk rocketradisjon avsluttes plata med den selvtitulerte og allsangvennlige «Murder Maids». Det blir spennende å følge med på bandet som allerede har en god del lyttere. Bandet skal også opptre på Trondheim Calling i sommer.

Lokoy – *Badminton*

Det beste av pop og elektronika i moderne norsk musikk.

Tekst: Andreas Jensen | FOTO: Propeller

Lasse Lokøy, bassisten i Sløtface, hadde et imponerende singelløp i 2020 og nå er han aktuell med debutskiva *Badminton*. På 33 minutter leverer Lokoy noe av det mest lovende innenfor norsk popmusikk på lenge.

Albumet starter med den sprudlende og eksploderende «Classic City Girl». Låta er en eksperimentell poplåt med tunge elektronikaelementer. Tunge lydfiltre og narrende tekster setter selve scenen for albumet.

«Both Eyes» er trolig den sterkeste singelen fra hele skiva. En fengende basslinje bærer hele låta idet Safario leverer hypre raptekster. Låta er leken, med et utrolig fengende refreng og rytme. Safario og Lokoy har samarbeidet tidligere, men her beviser de gang på gang at de kan lage jævlig god musikk.

Mellomspillene på skiva består av korte lydklipp, enten preget av familiesamtaler eller støy. Disse klippene skaper en personlig følelse i låtene. Det er tydelig at *Badminton* er et elskovsbarn for Lokoy.

Den titulære låta «Badminton» er en følelsesladd poplåt. Fylt med atmosfæriske elementer leverer Lokoy en av sine bedre sangprestasjoner. Her er det sterke assosiasjoner til tidlig 2000-talls popmusikk når strykeinstrumenter inntar låta. Låta «Limbo» kombinerer chille gitarriff med en nedbrutt og en nesten oppstykkta rytmedel. Danseelementene gjør derimot at man nikker stramt til rytmen.

«Glitter» framhever en gjennomgående rød tråd på skiva: *Badminton* handler om moro. Flertallet av låtene på skiva er dansbare og artige. Her virker Lokoy sterkt dedikert til å lage en skive som er genuint morsom å høre på.

Gjestebidragene på skiva bidrar til den dynamiske og personlige opplevelsen som *Badminton* er. Som produsent klarer Lokoy å trekke fram det beste ut av artister som Nils Bech, Moyka og Sofus. *Badminton* er en moden debut som virkelig framhever Lokoys ferdigheter som en dyktig musiker. Lokoy er definitivt en artist det er verdt å følge med nøye framover.

Isák - *Roasut*

Trioen i Isák mestrer å nå ut til et bredt publikum når de kombinerer samisk sang, joik og musikalske innslag i den kommersielle popsjangeren i sitt andre studioalbum.

TEKST: Lisa Bye | FOTO: Litte Big Music

Vokalist Ella Marie Hætta Isaksen oversetter albumtittelen *Roasut* til «stormen». Hun refererer til å stå i stormen med diskrimineringskampen mot samer, koronapandemien, klimakampen og Black Lives Matter-bevegelsen. Tanaværingen har selv gjort seg bemerket som debattant i saker om diskriminering av det samiske folket og kultur, selv om hun for de fleste først ble et kjent navn etter seieren i musikkkonkurransen Stjernekamp for tre år siden.

Isaksen har med seg et stjernelag i Isák. Produsenten, James Daniel Nije Eriksen, samarbeider fra før med verdenskjente Alan Walker, mens trommeslager Aleksander Kostopoulos er å finne i bandet til Mari Boine.

Roasut bærer med seg en tydelig elektropop-sound som passer seg godt på dansegulvet. Isaksen ungdommelige og friske vokal gjør låtene lette og muntre. Spesielt gjør låta «I'll Do My Best» seg bemerket. Det er en ordentlig livlig og dansbar låt, og som fjerner alle bekymringer man måtte ha, om det så er for drøye tre og et halvt minutt.

Albumet inkluderer samtidig en større musikalsk bredde. Det hele åpnes med nydelig joik, noe som er en gjenganger på albumet, og som bidrar til å utvide mangfoldet i den norske kommersielle popsjangeren. Isåks første singel til albumet, «Ain Du», består av både engelsk og samisk sangtekst, og ble i løpet av fjoråret en radiohit. Videre består *Roasut* av vekselvis samisk- og engelskspråklige sangtekster. Det er derfor tydelig at bandet tar en stor stolthet til sin samiske tilknytning, og ønsker å dele gleden med samisk musikk og joik, noe de mestrer på godt vis.

Student-Skalender

LØRDAG 23. JANUAR TIL TORS DAG 25. MARS

Romeo og Juliet på Trøndelag Teater
Tre timer inkludert pause,
Hovedscenen
En pandemi herjer i et Verona der alle
prater trøndersk. Juliet spilles av Ragne
Grande, kanskje den beste skuespilleren
på huset. I rollen som Romeo finner vi
Carl Martin Eggesbø, kjent fra *Skam*.
Les anmeldelse på underdusken.no.

ONSDAG 3. FEBRUAR

Onsdagsdebatt: Bistand
Kl.18.00, Studentersamfundet
I 2019 hadde Norge et bistandsbudsjett
på 37,8 milliarder kroner. Mens noen
mener vi gir alt for mye, mener andre at
vi burde gi mer. Norsk bistandspolitikk
er alltid et aktuelt tema, men kanskje
ekstra aktuelt nå som koronakrisen
har ført til at mange land har et økt
behov for bistand. Statssekretær for
KrF, Aksel Jakobsen, og nestleder
i utenriks- og forsvarskomiteen,
Christian Tybring-Gjedde, kommer
til Studentersamfundet for å diskutere
spørsmålene rundt bistand.

LØRDAG 6. FEBRUAR TIL MIDTEN AV MARS

Karl Hansen, Dropsfabrikken
Onsdag til lørdag 11.00–16.00,
søndag 11.00–15.00, Nedre Ila 27
Kunstnerisk leder Anniken Storhaug
har satt sammen glimrende salgs-
utstillinger med mer og mindre kjente
kunstnere. Hun slår gjerne av en
kunstprat hvis du spør. I starten av
februar åpner en utstilling med nye
pasteller og malerier av Kai Hansen.
Forvent deg malerisk geometri, skarpe
kontraster og lekne farger.

TORS DAG 11. FEBRUAR TIL MANDAG 22. FEBRUAR

ISFiT
Heldigitalt
Studentfestivalen ISFiT er verdens
største internasjonale studentfestival,
og blir arrangert i Trondheim annet-
hvert år. Årets tema er *Creating
Knowledge*, med fokus på utfordringer
og muligheter knyttet til kunnskap.
På grunn av koronapandemien blir
festivalen i år heldigital, så det vil være
mulig å delta uansett hvor i verden
du befinner deg. I løpet av festivalen
blir også Studentenes fredspris
utdelt, som i år går til den tyrkiske
studentorganisasjonen METU LGBTI+
Solidarity.

TORS DAG 11. FEBRUAR TIL SØNDAG 18. APRIL

Songs for dying og Nets of Hyphae
Kunsthall Trondheim
Onsdag til søndag, 13.00–17.00,
Kongens gate 2.
Årets første nye utstillinger på
Kunsthall Trondheim er Korakrit
Arunanondchais *Songs for dying* og
Diana Policarpus *Nets of Hyphae*, som
har åpning 11. februar. Thailandske
Arunanondchai belyser politisk vold
og undertrykking. Policarpo ser på
sykdom og reproduksjonsrettigheter.
Begge jobber i varierte medier. Her
finner vi video, installasjon, maleri,
animasjoner, tegninger og tekstil –
utstillingene kommer til å pirre opptil
flere av sansene.

TIRSDAG 23. FEBRUAR NY UTGAVE AV UNDER DUSKEN I HYLLENE

KVISS

KVISSMESTER: Benedikt Erikstad Javorovic | Spørsmål og kommentarer kan sendes til kviss@studentmediene.no

1.

Hvilken kjede av dataspillbutikker har nylig vært i nyhetene på grunn av stor spekulasjon i selskapets aksjer?
2.

Hvilket ord som ofte brukes i sammenheng med en framføring av en serie låter eller filmer betyr egentlig et «festlig rytteropptog»?
3.

Under hvilket navn omtales som regel landet som offisielt heter Republikken Kina?
4.

På hvilket kontinent er Denali det høyeste fjellet?
5.

Hva er navnet på poeten som framførte diktet «The Hill We Climb» på innsettelsen av Joe Biden?
6.

Hvilket klesplagg ligner pastaen farfalle på i formen?
7.

Den kinesiske forettningsmannen Jack Ma var ikke å se i offentligheten i en lengre periode inntil nylig. Hva heter selskapet som han tjente sin formue på å grunnlegge?
8.

Hva heter den nye Netflix-serien inspirert av en litterær fransk gentleman-tyv?
9.

Hvilken roman av Astrid Lindgren følger brødrene Jonatan og Karl, eller Kavring, som han også kalles?
10.

Hva kan du få kjøpt i variantene Sativa og Indica?
11.

Hvilket norsk band slapp albumet Cheater 15. januar i år?
12.

Det har vært en diskusjon om Norges forsvarsminister mellom 1931 og 1933 burde ha portrettet sitt hengende i forsvarsdepartementet, hvem er det snakk om?
13.

Hva heter det britiske legemiddelselskapet som for tiden er i konflikt med EU over vaksineleveranser?
14.

I meksikansk mat, for eksempel taco, kan du få nopales, hva er nopales?
15.

I hvilket organ i kroppen forekommer sykdommen hepatitt?
16.

Hva forteller IBU deg om en øl?
17.

Den nå ferdigstilte fyllinga som er bygd i Nidelva fikk et navn, hva heter den nå?
18.

Hvilket dyr finner du på flagget til Sri Lanka?
19.

I hvilket rike var Moctezuma II hersker fra enten 1502 eller 1503 til 1520?
20.

Hvilken hendelse førte til slutten av perioden ofte kalt La Belle Époque, den skjønnne tiden, i Frankrike?

1) Gameshop 2) Kavalikade 3) Taiwan 4) Nord-Amerika 5) Amanda Gorman 6) Sløyfe 7) Allibaba 8) Lupin 9) Brødrene Løvehjerte 10) Cannabis 11) Pom Poko 12) Vidkun Quisling 13) Astra-Zeneca 14) Kaktus 15) Leveren 16) Hvor bitter den er 17) Samfundamentet 18) Love 19) Aztekerriket 20. Første verdenskrig

HVILKEN AV APOKALYSENS FIRE RYTTERE ER DU?

ILLUSTRASJON: VIKTORIJA BELOGRUDOVAITE

0-7 poeng:

HUNGERSNØD:
Den minst effektive av apokalypsens ryttere her i opulente Norge, der matsvinnet flyter som elven.

8-14 poeng:

PEST:
Denne er jo veldig i vinden for tida, men for et års tid siden tenkte vi nok ikke særlig på den. Det gjenstår å se om det bare blir et blaff.

15-19 poeng:

KRIG:
Den er kanskje ikke den du tenker på mest for tida, men dagens lystige påminnelse er at atomforskerne som driver dommedagsklokka har satt den på 100 sekunder til midnatt, som er det nærmeste den har vært.

20 poeng:

DØD:
Selvsagt den store stjerna i kvartetten. Den eneste som faktisk omtales med navn i Bibelen og den som egentlig dekker alle de andre tre. De føles egentlig litt overflødige.

SPiT

24

Spit - frå lågtysk; krenking, erting, spott

SE NÅ:

-FORHUDSRENSERE

Nyhetsredaksjonen er lei regjering og koronatiltak. Nå har de gått til innkjøp av ouija–brett.

Lurer du på hva regjeringen planlegger? Det gjør vi også! Under Dusken prøver å intervju Nostradamus for å høre hva morgendagen bringer.

Nå som det kommer pressekonferanse annenhver time over enda flere uforutsigbare endringer fra regjeringa, FHI og Samfundet, har nyhetsseksjonen valgt å heller spå enn å formidle de kommende nyhetene. Forskning viser at man kommer fram til omtrent samme resultat.

– Nei, nå er vi så lei av å skrive alt som skjer, liksom. Det er digg å bare kunne gjøre noe annet, forteller en talsperson for nyhetsseksjonen.

Nyhet har nå gått til innkjøp av et ouija-brett, da de tenker at hva som nå enn kommer ut av en seanse, fungerer like godt til nyheter som regjeringas pressekonferanser. Ved spørsmål om hvordan ouija-brettet fungerer, svarer eks-nyhetsbossen,

– Hver gang Bent Høie skal ha pressekonferanse, spør vi «Har denne ufaglærte personen kommet opp med noen nye gode tiltak?» Vi lander som oftest på

N-E-I, men da er det fint at et like ufaglært seansebrett kan gi håndfaste svar.

Til nå har nyhetsseksjonen skrevet om endringer i smitte i Trondheims haipopulasjon, dårlig avstand blant Samfundets fyllmasser og shading av regjeringen fra NTNUs ledelse. Alt dette har kommet fra Ouijabrettet, som nå har fått navnet Melvin og medlemskap på Samfundet. Nyhet kan melde at de har fått en fast Ouija journalist, eller Oijalist som de kalles.

– Journalisten vår setter seg foran Nidarosdomen. Er ikke det franskt nok, flytter vi Melvin til Notre Dame på Gløshaugen for å påkalle Nostradamus, som kan fortelle oss hva regjeringa skal gjøre.

En kilde ved Stortinget, som vi har valgt å anonymisere, forteller at hen så Erna Solberg gå forbi med et eget ouija-brett. Solberg vil ikke svare på spørsmålene våre, men ber oss istedet å ikke feste. Melvin spår at ingen studenter vil få babyer før skjenkestoppen slutter.

NY KRISEPAKKE:

- SEX

Singel mann NÆR DEG (+)

MUTANTEN
ER LØS

VELFERDSTINGET INVESTERTE:
Har tapt milliarder

Utgavens dyr:

Arbeidsinnvandreren

Dette dyret er, som de fleste dyr, sett på som underlagt av homo sapiens-arten. Den har, som andre dyr, lite rettigheter og får - om den er flink - en hundekjeks i lønning.

Nå har også ledelsen av menneskeheten bestemt at dette dyret er farligere enn alle andre dyr, og må helst holdes isolert og testes for all slags sykdom. Den skal visst bære på alt fra kugalskap og rabies, ifølge de siste ryktene.

Fitteblekka synes arbeidsinnvandreren er et flott dyr, og vi håper de snart kan komme tilbake fra karantene på båt og oljerigg og leve blant oss menneskene.

NOAH har satt arbeidsinnvandreren som en truet art etter pandemien, det synes ikke Fitteblekka noe om. Heller ikke NHO, som nå ønsker hele 0,7 promille flere hundekjeks som lokkemat for disse stakkars små slav-.. arbeidsinnvandrerne våre.

Kanskje kan man også etterhvert se arbeidsinnvandrerne igjen på Trondheim torg, i lykkelig harmoni med menneskearten. Men alle veit at det ikke skjer, sånn egentlig.

Registrerer

...at sex er digg, men har du lest vær varsom-plakaten?

...at vil du bli med hjem og se på presseetikken min?

...at det blir omsider avis

...at noen må stoppe Pirum

...at DRIT I å pisse på andres hus!

...at korrektursjef er lei av å være naboen til Pirum

...at sportsreddern synas korrektursjef ska kjappa seg litt

...at Olé André venter på ingen

...at men han venter på flere datingtips

...at hva er greia med mjøsbygder og dating?

...at mjøslendinger overtar redaksjonen

...at ta med Gammel Opland da

...at folk fra Viken stenges ute

...at de blir ansett som skitne

...at men det er de jo

...at har du vært på Jessheim?

...at heller Solsiden enn solside

...at Tassen fryder seg over Fitteblekkas heite motetips

...at vent litt, hvem er Tassen egentlig?

...at pølser er digg, men har du sett pornoen på kiosken i Søndre?

...at om du ikke fikk deg «venner» i fadderperioden kan Karen Mjør bli din «venn»

...at sex er digg, men har du hørt om friends-with-Samfunds-benefit?

...at det har ihvertfall guttebarna i Pirum

...at Styret lokker med porno for å hanke stemmer til Nybygg

...at er pornokorrupsjon etisk? Er det sånn korrupsjon ser ut i framtida?

...at trenger ikke nevne pågående halliketterforskning

...at arbeidsledigheten brer om seg på Huset

...at ikke lenger vits i å bestikke LØK, KU og KLST om du skal trumfe gjennom resolusjoner

...at Knaus er stedet for badekarpadling

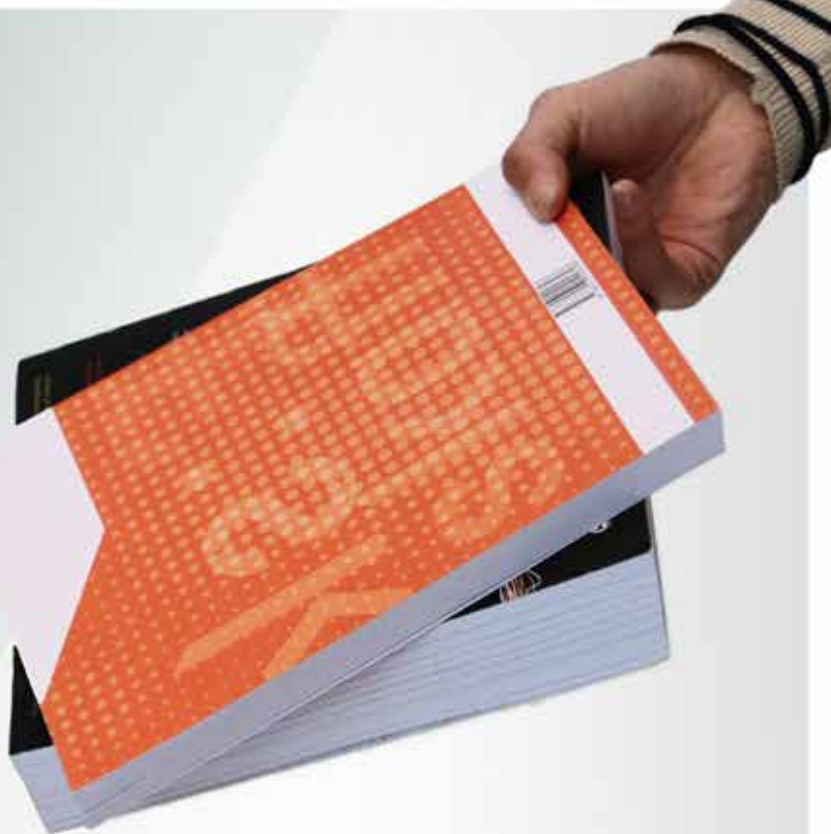
...at syndefjorden kom endelig til LØK

...at det burde den egentlig gjøre hver lørdag

STUDENT?

MILJØBEVISST?

SKAFF PENSUM BRUKT

iBok.no

Norges største markedsplass for
kjøp og salg av brukt pensum